Վիլյամ Սարոյան

Պիես

ԻՄ ՍԻՐՏԸ ԼԵՌՆԵՐՈՒՄ Է

Նրան,
Ով սրտով անեղծ է,
Ով կյանքում բանապեղծ է,
Բարձրին ու ցածրին, ում կյանքը երգ է,-
Եվ ծերին մանուկ, և մանկանն անվիշտ.
Ով սրտով լեռներում է միշտ:

ԻՄ ՍԻՐՏԸ ԼԵՌՆԵՐՈՒՄ Է

Իմ սիրտը լեռներում է, այստեղ ծանր եմ շնչում,
Իմ սիրտը լեռներում է, ուր քարայծն է թռչում,
Վայրի վիթ է որսում և հալածում այծյամ,
Իմ սիրտը լեռներում է, ուր էլ որ ես գնամ:

Մնաս բարով, Սկովդիա. մնաս բարով, Հյուսիս,
Դու վեհ ծննդավայր խիզախ ժողովրդիս,
Ուր էլ թափառեմ ես ու դեգերեմ տրտում,
Դուք կմնաք հավետ իմ կարոտած սրտում:

Մնաք բարով լեռներ՝ ձյունոտ ու լուսալանջ,
Մնաք բարով կիրճեր և հովիտներ կանաչ,
Մնաք բարով մթին թավ անտառներ քարվեժ,
Մնաք բարով գետեր և թնդացող ջրվեժ:

Ռոբերտ Բրրնս

ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԻՆՔ

Ջոնի

Բեն Ալեքսանդր - *բանաստեղծ, Ջոնիի հայրը*

Ջոնիի տատը

Ջասպեր Մեք-Գրեգոր - *մի մարդ, որի սիրտը լեռներում է*

Պարոն Կոսակ - *նպարավաճառը*

Եսթեր - *նրա սիրունիկ դուստրը*

Ռուֆ Էպլի - *ապուաղձագործը*

Ֆիլիպ Կարմայել - *մի երիտասարդ՝ ծերանոցից*

Հենրի - *առավոտյան թերթերն առաքողը*

Պարոն Վիլի - *փոստատարը*

Պարոն Քանինգըմ - *գնները վարձու տվող գործակալ*

Երիտասարդ ամուսինը, կինը և նրանց երեխան

Լավ բարեկամներ և հարևաններ

Մի շուն

Վայրը՝

Մի տուն Կալիֆորնիայի Ֆրեզնո քաղաքի Սան Բենիտո փողոցի վրա:

Պարոն Կոսակի նպարեղենի խանութը:

Ժամանակը՝

1924 թվականի օգոստոս և նոյեմբեր ամիսները:

Մի հին սպիտակ, խարխուլ փայտաշեն տուն Կալիֆորնիայի Ֆրեզնո քաղաքի Սան Բենիտո փողոցի վրա: Առաջը գավիթ ունի: Շրջապատում ուրիշ տներ չկան: Դժգույն ամայություն է, կարմիր երկինք-ահա ամբողջը: 1914 թվականի օգոստոսյան օրերից մեկն է, իրիկնադեմ: Արևը թեքվում է, մուտքին:

Ինչպիսի Ջոնին, որ արտաքուստ դժվար է ասել, թե քանի տա-

ռեկան է, շարժուն և ճարպիկ, նստել է գավիթի աստիճաններին, աշխարհից վերացած, սուզված բարձր ու նվիրական երազների մեջ: Հեռվում մի գնացք է սուլում տխրագին կանչերով: Լարված ուշադրությամբ լսում է Ջոնին, գլուխը հավի ճտի պես մի կողմի վրա, ճգնելով հասկանալ այդ կանչերի իմաստը և միաժամանակ ըմբռնել ամեն ինչ իր շրջապատում: Նրան այդ բանը չի հաջողվում, և երբ կանչերը դադարում են, նա հանդարտվում է: Տասնչորսամյա մի տղա, հեծանիվ նստած, պաղպաղակ ուտելով և շալակին լրագրերի կապոցներ՝ լուռ անցնում է ճանապարհի եզրով, մոռացած թե իր ուսերի ծանրությունը, թե հեծանիվը, որին նստած է, ամբողջապես կլանված պաղպաղակ վայելելու մանագույն հաճույքով ու երանությամբ: Ջոնին ցատկում է տեղից և ձեռքով է անում տղային, իր մանկական հոգու ամբողջ բարությամբ ժպտում է նրան, սակայն անուշադրության է մատնվում: Նորից նստում է իր տեղը և ականջ դնում զվարթաձայն, բայց և բարկացած մի թռչնակի, որը ուժգին, սակայն անիմաստ գեղգեղանքից հետո թռչում հեռանում է:

Տանից լսվում է Ջոնիի հոր մթագին ձայնը՝ իր հորինած բանաստեղծությունը արտասանելիս:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ձանձրալի օրը լռիկ սահում է վշտոտ, վիրավոր սրտի միջով, և... *(Դառնագին դադար)*: Եվ... *(Արագորեն)*: Ձանձրալի օրը լռիկ սահում է վշտոտ, վիրավոր սրտի միջով և... (Դադար): Ձեղավ: (Մռնչոց է հանում և սկսում նորից): Ողբագին, դողդոջ օրը գայթում է լքված, մենավոր խեղճ սրտի միջով:

Ներսում բարկությամբ դեն է քշվում մի ինչ-որ սեղան կամ աթոռ: Տնքոց, լռություն:

Ջոնին լսում է: Նա վեր է կենում և փորձում է գլխի վրա կանգնել, ձախողում է, նորից է փորձում, ձախողում է, նորեց է փորձում և հաջողվում է: Գլխի վրա կանգնած միջոցին նա լսում է աշխարհի ամենահմայիչ և ամենահիասքանչ նվագը՝ շեփորով մենանվագ. «Իմ սիրտը լեռներում է» երգի մեղեդին է:

Շեփորահարը, մի շատ ծեր մարդ, մենանվագն ավարտում է տան առաջ: Տղան ոտնելով վազում է դեպի ծերունին, ապշած, հիացած և շփոթահար:

ՋՈՆԻ – Հրաշալի է: Էլի եմ ուզում լսել:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Երիտասարդ, կարող ես մի բաժակ ջուր բերել մի ծերուկի, որի սիրտը այստեղ չէ, այլ լեռներում:

ՋՈՆԻ – Ո՞ր լեռներում:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Շոտլանդական լեռներում: Չէ՞ որ ես ջուր ուզեցի:

ՋՈՆԻ – Ինչ է անում ձեր սիրտը շոտլանդական լեռներում:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Իմ սիրտը թախծում է այնտեղ: Կարող ես մի բաժակ պաղ ջուր բերել:

ՋՈՆԻ – Ձեր մայրը որտեղ է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Մի բան հնարելով մանկան համար)*: Իմ մայրը Տալսայում է, Օկլահոմա նահանգում, բայց նրա սիրտը այնտեղ չէ:

ՋՈՆԻ – Որտեղ է նրա սիրտը:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Բարձրաձայն)*: Շոտլանդական լեռներում, *(Մեղմ)*: Ես սաստիկ ծարավ եմ, երիտասարդ:

ՋՈՆԻ – Այդ ինչպես է, որ ձեր ընտանիքի անդամները իրենց սրտերը միշտ լեռներում են թողնում:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Շեքսպիրյան ոճով)*: Մենք այդպես ենք: Այսօր այստեղ ենք, վաղը՝ չկանք:

ՋՈՆԻ – *(Մեկուսի)*: Այսօր այստեղ ենք, վաղը չկանք: *(Մեք-Գրեգորին)*: Այդ ոնց պետք է հասկանալ:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Փիլիսոփայորեն)*: Այս րոպեին ողջ ենք, հաջորդին՝ մեռած:

ՋՈՆԻ – Իսկ ձեր մոր մայրը որտեղ է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Մի բան հնարելով, բայց բարկացած)*:

Վերմոնտում է: Ուայթ Ռիվը կոչվող մի փոքրիկ քաղաքում, բայց նրա սիրտը այնտեղ չէ:

ՋՈՆԻ – Նրա խեղճ թորշոմած սիրտը նույնպես լեռներում է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Հենց այնտեղ է, լեռներում: Տղաս, ես ծարավից մեռնում եմ:

Տանից դուրս է, գալիս Ջոնիի հայրը, կատաղած, կարծես վանդակից նոր պրծած լինի, և որդու վրա մռնչում է վագրի նման, որ նոր է արթնացել ահեղ տեսիլներից:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ջոնի, ինչ ես կպել էդ խեղճ ծերունուց: Մի սափոր ջուր բեր նրան, քանի դեռ չի ընկել մեռել: Էդպես եմ ես քեզ կրթել, սատանան տանի:

ՋՈՆԻ – Ճամփորդ մարդ է, ուզում եմ հարցուփորձ անել: Ինչ է, չի՞ կարելի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ջուր հասցրու ծերունուն, սատանան տանի: Ի՞նչ ես ցցվել մնացել: Ջուր տուր նրան, ասում եմ, քանի դեռ չի ընկել մեռել:

ՋՈՆԻ – Ինքդ նրան ջուր տուր: Ոչինչ չես ան ում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ինչպես, ոչինչ չեմ անում: Դու գիտես, Ջոնի, որ ես հենց հիմա էլ մտքումս մի նոր բանաստեղծություն եմ գրում:

ՋՈՆԻ – Ի՞նչ իմանամ: Պարզապես կանգնած ես գավթում՝ թևերդ քշտած:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Բարկացած)*: Դու այդ պարտավոր ես իմանալ *(Գոռալով)*: Դու իմ որդին ես: *(Զարմանքով)*: Դու որ չիմանաս, ո՞վ պիտի իմանա:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Զվարթ)*: Բարի երեկո, Ձեր որդին ինձ պատմում էր, թե որքան մաքուր ու զով է եղանակը այս կողմերում:

ՋՈՆԻ – *(Շփոթված, բայց հասկանալու փափագով՝ մեկուսի)*:

Սուրբ Մովսես, ես եղանակի մասին բան չասացի: Որտեղից է հնարում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Արիստոկրատական մեծաշրջադարձ)*: Բարև ձեզ: Չէիք կամենա ներս մտնել և մի փոքր հանգստանալ: Մեզ համար պատիվ կլինեք Ձեզ սեղանակից ունենալ մեր ընթրիքին:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(Առանց ավելորդ ձևականության)*. Պարոն, ես քաղցից մեռնում եմ: Անմիջապես կգամ *(ոգում է մտնել, Ջոնին առաջը կտրելով նայում է, նրան)*:

ՋՈՆԻ - *(Երազողի պես)*: Կարող եք նվագել «Կենացս խմիր քո աչքերով» երգը: Թե իմանար՝ որքան եմ ուզում այդ երգը լսել շեփորի վրա: Իմ սիրած երգն է: Աշխարհում դրանից լավ երգ չկա:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(Առանց պատրանքի)*: Տղաս, երբ դու հասնես իմ տարիքին, կիմանաս, որ երգերը կարևոր չեն, կարևորը հացն է:

ՋՈՆԻ - *(Սրտանց)*: Մեկ է՝ շատ կուզեի, որ նվագեք այդ երգը: *(Մեք-Գրեգորը գնում է, դեպի գավիթը և սեղ մոտ է, Ջոնիի հոր ձեռքը)*:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - (Բազմանշանակալից)՝ Իմ անունը Ջասպերը Մեք-Գրեգոր է: Ես դերասան եմ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Բերկրալից)*: Մեծապես ուրախ եմ Ձեզ հետ ծանոթանալուս համար: *(Ինչպես արքան է հրամայում)*: Ջոնի, մի սափոր ջուր բեր պարոն Մեք-Գրեգորի համար:

Ջոնին վազում է տան հետև:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(ծարավից մռնչելով, հոգոց հանելով, բայց, այնուամենայնիվ, ասելով ճշմարտությունը)*: Հիանալի տղա է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Կարծես սովորական մի բան ասի)*: Ինձ

նման հանձար է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Հոգնած մոնչալով)*: Դուք նրան շատ եք սիրում, չէ՞:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Ուրախացած, որ ապրում է)*: Մենք միևնույն մարդն ենք: Նա իմ շունչն ու հոգին է: Նկատեցի՞ք ինչ ժիրն է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Ուրախացած, որ փակավին ողջ է)*: Նկատեցի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Հպարտությամբ և բարկությամբ)*: Ինքս էլ եմ այդպես, միայն թե ավելի մեծ եմ և նվազ պայծառամիտ:

Ջոնին վազելով բերում է մի սափոր ջուր և մեկնում է պարոն Մեք-Գրեգորին: Ծերունին հետ է զցում ուսերը, բարձրացնում է գլուխը, ռունգերը լայնանում են: Նա խոնչում է, աչքերը լայն բացված են. սափորը մոտեցնելով շուրթերին՝ մի երկար ումպով խմում է ամբողջ ջուրը, իսկ Ջոնին և հայրը ապշած ու հիացած դիտում են այդ տեսարանը: Ծերունին խոր շունչ է քաշում, նայում է շուրջը, ապա դեպի երկինք և ապա Սան Բենիտո փողոցի ծայրը, ուր երեկոյան արևը արդեն մայր է մտնում:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Մրափոտ, գրգռմագին, ուժասպառ, ցածրաձայն)*: Երևի որ իմ տունը մի հինգ հազար մղոն հեռու լինի էստեղից: Բան կա՞ ուտելու, գոնե մի կտոր հաց ու պանիր, որ իմ մարմինն ու շունչը իրար կպած մնան:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Իսկը Նապոլեոնը)*: Ջոնի, վազիր նպարավաճառի մոտ և մի ֆրանսիական հաց ու մի ֆունտ պանիր բեր:

ՋՈՆԻ – *(Օրհասական ձայնով)*: Տուր փողը:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Բանապետեղծորեն, հպարտությամբ)*: Դու գիտես, որ ես մի պենս էլ չունեմ, Ջոնի: Պարոն

Կոսակին ասա թող ապառիկ տա:

ՋՈՆԻ – *(Հնազանդ որդի, բայց դժկամ)*: Չի տա: Առանց այդ էլ հոգնել է, մեզ ապառիկ տալուց: Ասում է, որ մենք չենք աշխատում և երբեք չենք մարում մեր հաշվեգրերը: Մենք նրան պարտք ենք բառասուն սենթ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Անհամբեր, գրգռված)*: Գնա և մեր վիճակը բացատրիր նրան: Դու գիտես, որ դա քո պարտականությունն է:

ՋՈՆԻ – *(Պաշտպանելով իր իրավունքները)*: Նա բացատրություն չի ուզում: Ասում է, որ լսել անգամ չի կամենա: Նա իր բառասուն սենթն է, ուզում: Ուրիշ ոչինչ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Նապոլեոն)*: Գնա մոտը և համոզիր, որ հաց տա ու մի ֆունտ պանիր: *(Ինքշորևն, խնդրանքով, փաղաքշական)*: Էդ գործը գլուխ բեր, Ջոնի: Դու կարող ես:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Անհամբեր և բաղցած)*: Գնա, տղաս, ու պարոն Կոսակին ասա, թող քեզ հաց տա ու մի ֆունտ պանիր:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Գնա, Ջոնի: Դու դեռ երբեք դատարկ չես հեռացել այդ խանութից, միշտ մի բան բերում ես: Տասը րոպե ժամանակ եմ տալիս: Կվերադառնաս արքայավայել ուտելիքով: *(Իր զվարճության համար)*: Կամ առնվազն դուքսին վայել...

ՋՈՆԻ – Չգիտեմ: Պարոն Կոսակն ասում է, որ մենք նրան հիմարի տեղ ենք դրել: Նա ուզում է իմանալ, թե դու ինչ աշխատանք ես անում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Մոլեգին)*: Դու էլ գնա և պատմիր, *(հեգնա)*: Ես թաքցնելու ոչինչ չունեմ: Ես բանաստեղծություն

եմ գրում զօր ու գիշեր:

ՋՈՆԻ – *(Վերջապես տեղի տալով)*: Լավ, բայց չեմ կարծում, որ դա ազդի նրա վրա: Նա ասում է, որ դու շարունակ նստած ես տանը և աշխատանք չես փնտրում: Նա ասում է, որ դու ծույլ ու պարապ մարդ ես:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Գոռալով)*: Գնա նրա մոտ, Ջոնի, և ասա այդ մեծասիրտ սլովակին, որ ինքը խենթ է: Շտապիր այնտեղ և ասա այդ իմաստուն, այդ բարեկիրթ ու փառավոր մարդուն, որ քո հայրը մեր ժամանակի չճանաչված ամենամեծ բանաստեղծներից մեկն է :

ՋՈՆԻ – Նրա ինչ հոգն է, պա, բայց ես կգնամ: Կաշխատեմ ամեն ինչ անել: Տանը բոլորովին բան չունենք:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Ողբերգորեն, գոչելով)*: Միայն բոված եգիպտացորեն: *(Մեք-Գրիգորին)*: Այս վերջին չորս օրը միայն բոված եգիպտացորեն ենք կերել: Ջոնի, եթե ուզում ես, որ ես իմ պոեմն ավարտեմ, գնա և հաց ու պանիր ճարիր:

ՋՈՆԻ – Կաշխատեմ մի բան բերել:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Շատ չուշանաս, Ջոնի: Ես հինգ հազար մղոն հեռու եմ իմ տնից:

ՋՈՆԻ – Վազելով կգնամ, պարոն Մեք-Գրեգոր:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Ի զվարճություն, Ապտոնն)*: Թե ճանապարհին հանկարծ փող գտնես, հիշիր՝ հավասար կբաժանենք:

ՋՈՆԻ – *(Կապակից ուրախացած)*: Շատ լավ, պա:

Ջոնին դուրս է վազում փողոց:

Պարոն Կոսակի նպարեղենի խանութը: Կոսակը քնած է թևերը գլխի տակ ծալած: Ջոնին թափով ներս է մտնում: Կոսակը բարձրացնում է գլուխը: Նա մի սիրունատես, բարեկիրթ, ծանրաբարո մարդ է, մեծ, խարտյաշ, հնաձև բեղերով: Ցնցում է գլուխը՝ ջանալով

զարթնել:

ՋՈՆԻ – *(Դիվանագիտորեն)*: Պարոն Կոսակ, եթե Դուք ընկնեիք Չինաստան և աշխարհում ոչ բարեկամ ունենայիք և ոչ էլ փող, չէիք հուսա, որ որևէ մեկը ձեզ մի ֆունտ բրինձ տար:

ԿՈՍԱԿ – Ուզածդ ինչ է:

ՋՈՆԻ – Հենց էնպես, ուզում եմ մի քիչ խոսել: Դուք ուրախ կլինեիք, եթե արիական ցեղի անդամներից մեկնումեկը ձեզ մի փոքր օգնություն ցույց տար, չէ՞, պարոն Կոսակ:

ԿՈՍԱԿ – Ինչքա՞ն փող ունես:

ՋՈՆԻ – Խոսքս փողի մասին չէ, պարոն Կոսակ, Չինաստանում լինելու մասին է:

ԿՈՍԱԿ – Ինչ որ չեմ տեսել, չգիտեմ:

ՋՈՆԻ – Ձեզ ինչպե՞ս կզգայիք Չինաստանում, այդ վիճակի մեջ, պարոն Կոսակ:

ԿՈՍԱԿ – Չգիտեմ, Ջոնի: Ես ի՞նչ գործ ունեմ Չինաստանում:

ՋՈՆԻ – Ասենք թե այցելել եք այդ երկիրը: Քաղցած եք և հինգ հազար մղոն տանից հեռու և աշխարհում ոչ մի բարեկամ էլ չունեք: Բա կլինե՞ր, պարոն Կոսակ, որ բոլորը մերժեին ձեզ նույնիսկ մի ֆունտ բրինձ տալ:

ԿՈՍԱԿ – Երևի չէր լինի, բայց ոչ դու ես Չինաստանում, Ջոնի, ոչ էլ քո հայրը: Դու էլ, հայրդ էլ պետք է տանից դուրս գաք և ի վերջո մի օր աշխատեք: Լավ է՝ հենց հիմիկվանից սկսեք: Ես ձեզ այլևս նպարեղեն չեմ տա, որովհետև գիտեմ, որ չեք կարող վճարել:

ՋՈՆԻ – Պարոն Կոսակ, դուք ինձ սխալ եք հասկանում: Սա 1914 թիվն է և ոչ թե 1913-ը: Իմ խոսքը նպարեղենի մասին չէ: Ես խոսում եմ Չինաստանում ձեզ շրջա-

պատող կռապաշտ մարդկանց մասին, որոնք թույլ են տալիս, որ Դուք սովից մեռնեք:

ԿՈՍԱԿ – Սա Չինաստանը չէ: Այստեղ պետք է գործ գտնես ու ապրուստդ ապահովես: Ամերիկայում ամեն մարդ պետք է աշխատի:

ՋՈՆԻ – Պարոն Կոսակ, ենթադրենք թե Ձեզ հարկավոր է հաց և մի ֆունտ պանիր, որ սովից չմեռնեք: Դուք կքաշվեիք այդ բաները խնդրել մի քրիստոնյա միսիոներից:

ԿՈՍԱԿ – Այո, կքաշվեի. ես կամաչեի խնդրել:

ՋՈՆԻ – Նույնիսկ, եթե գիտենայիք, որ կվերադարձնեք երկու հաց և երկու ֆունտ պանիր նրա տված մեկ հացի և մեկ ֆունտ պանրի փոխարեն: Նույնիսկ այդ դեպքում, պարոն Կոսակ:

ԿՈՍԱԿ – Նույնիսկ այդ դեպքում:

ՋՈՆԻ – Այդ արդեն չեղավ, պարոն Կոսակ: Դա պարտվողի խոսք է, և Դուք այդ գիտեք: Ուրեմն Դուք պարզապես սովից կմահանաք Չինաստանում, պարոն Կոսակ:

ԿՈՍԱԿ – Հոգ չէ, թե կմահանամ: Դու և քո հայրը պարտավոր եք վճարել հացի և պանրի համար: Ինչու՞ հայրդ մի աշխատանք չի գտնում:

ՋՈՆԻ – *(Անմիջապես փոխում է գրոհի ձևը՝ մտքի փոխարեն դիմում է զգացմունքին)*: Ինչպե՞ս եք, պարոն Կոսակ:

ԿՈՍԱԿ – Ես լավ եմ, Ջոնի: Դու՞ ինչպես ես:

ՋՈՆԻ – Ավելի լավ լինել հնարավոր չի, պարոն Կոսակ: Երեխաներն ինչպե՞ս են:

ԿՈՍԱԿ – Բոլորն էլ լավ են, Ջոնի: Ստեփանը արդեն սկսել է քայլել:

ՋՈՆԻ – Հրաշալի է: Անջելան ինչպես է:

ԿՈՍԱԿ – Անջելան սկսում է երգել: Քո տատիկն ինչպես է:

ՋՈՆԻ – Տատիկս լավ է: Նա էլ երգելու փորձեր է անում: Ասում է, որ ավելի լավ է օպերայի երգչուհի լինել, բան թե Անգլիայի թագուհի: Ձեր կինը՝ տիկին Մարթան, ինչպես է:

ԿՈՍԱԿ – Օհ, հրաշալի:

ՋՈՆԻ – Ինչքան ուրախ եմ, որ ձեր տանն ամեն ինչ լավ է: Ստեփանը մի օր մեծ մարդ է դառնալու, ես գիտեմ:

ԿՈՍԱԿ – Հույս ունեմ: Ես նրան կուղարկեմ քոլեջ և կհոգամ, որ բոլոր հնարավորություններն ունենա ուսում առնելու, մի բան, որից ես զուրկ մնացի: Ձեմ ուզում, որ նա էլ ամբողջ կյանքում դժվարություններ քաշի:

ՋՈՆԻ – Ես մեծ հավատ ունեմ Ստեփանի հանդեպ, պարոն Կոսակ:

ԿՈՍԱԿ – Ինչ ես ուզում, Ջոնի և ինչքա՞ն փող ունես:

ՋՈՆԻ – Պարոն Կոսակ, ես էստեղ չեմ եկել որևէ բան գնելու: Դուք գիտեք, որ ես սիրում եմ մեկ-մեկ էսպես հանգիստ փիլիսոփայել ձեզ հետ: *(Արագորեն, աղաչական)*: Խնդրում եմ մի ֆրանսիական հաց տաք և մի ֆունտ պանիր:

ԿՈՍԱԿ – Դու պետք է կանխիկ վճարես, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – Իսկ Եսթերը: Ինչպես է Եսթերը, ձեր սիրունիկ դուստրը:

ԿՈՍԱԿ – Լավ է, Ջոնի, բայց դու պետք է կանխիկ վճարես: Դու և քո հայրը այս երկրի ամենավատ քաղաքացիներն եք:

ՋՈՆԻ – Ուրախ եմ, որ Եսթերը լավ է, պարոն Կոսակ: Այսօր մեզ հյուր է եկել Ջասպերը Մեք-Գրեգորը: Մեծ դերասան է:

ԿՈՍԱԿ – Երբեք անունը լսած չկամ:

ՋՈՆԻ – Մի շիշ էլ գարեջուր տվեք, պարոն Մեք-Գրեգորի

համար:

ԿՈՍԱԿ - Ես քեզ գարեջուր չեմ կարող տալ:

ՋՈՆԻ - Կարող եք, համոզված եմ:

ԿՈՍԱԿ - Չեմ կարող: Մի ֆրանսիական հաց կտամ ու մի ֆունտ պանիր, ուրիշ ոչինչ: Հայրդ որ գործ է անում, ինչ գործ է անում, Ջոնի:

ՋՈՆԻ - Հայրս բանաստեղծություններ է գրում, պարոն Կոսակ: Միայն այդ գործով է զբաղված: Նա աշխարհի ամենամեծ բանաստեղծներից մեկն է:

ԿՈՍԱԿ - Երբևէ փող ստանո՞ւմ է:

ՋՈՆԻ - Նա փող երբեք չի ստանում: Հորս արածը ոնց որ ձեր թված կարկանդակները, որ ինքներդ ուտել չեք կարող:

ԿՈՍԱԿ - Ես չեմ սիրում այդ տեսակ աշխատանք: Ինչո՞ւ քո հայրը չի աշխատում այնպես, ինչպես բոլորը, Ջոնի:

ՋՈՆԻ - Նա ավելի դժվար աշխատանք է անում, քան մյուսները: Իմ հայրը կրկնակի ծանր աշխատանք է տանում, քան միջին մարդը:

Պարոն Կոսակը Ջոնիին տալիս է, մեկ ֆրանսիական հաց և մի ֆունտ պանիր:

ԿՈՍԱԿ - Իմացիր, այժմ դուք ինձ պարտք եք ուղիղ հիսունհինգ սենթ, Ջոնի: Այս անգամ մի բան տվեցի, բայց այլևս չեմ տա:

ՋՈՆԻ - *(Շեմքին)*: Ասեցեք, որ ես իրեն սիրում եմ:

Ջոնին խանութից վազում է դուրս: Պարոն Կոսակը ընկնում է մի ճանճի հետևից, ճանճը փախչում է, նորից հետապնդում, ճանճը դարձյալ փախչում է, նա ճանճին հետապնդում է խանութով մեկ, ամբողջ ուժով հարվածելով պատերին, այդ ձևով արտահայտելով իր բողոքը աշխարհի դեմ:

Նույն տունը: Ջոնիի հայրը և ծերունին նայում են փողոցն ի

վար՝ ակնկալելով, որ Ջոնին կվերադառնա ուտելիքով: Նրա տատը կանգնած է գավթում, նույնպես անհամբերությամբ սպասելով ուտելիքի:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Կարծես թե ուտելիք է բերում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Հպարտությամբ)*: Անկասկած: *(Նա ձեռքով է անում գավթում կանգնած պառավին, որը ներս է վազում սեղանը պատրաստելու: Ջոնին վազում է դեպի իր հայրը և Մեք-Գրեգորը)*: Ես գիտեի, որ դատարկ չես դառնա:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Ես նմանապես:

ՋՈՆԻ – Պարոն Կոսակն ասաց, որ մենք պարտք ենք իրեն ուղիղ հիսուն-հինգ սենթ: Ասաց, որ այլևս մեզ ապառիկ ոչ մի բան չի տա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Այդ իր կարծիքն է: Ինչի մասին խոսեցիր:

ՋՈՆԻ – Սկզբում խոսեցի Չինաստանում սովամահ լինելու մասին: Հետո հարցուփորձ արի, թե ինչպես է նրա ընտանիքը:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Է, ինչպես են բոլորը:

ՋՈՆԻ – Հրաշալի: Բայց փող չգտա: Նույնիսկ մի պենսանոց:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Օ, ոչինչ, փողը դեռ ամեն ինչ չէ:

Նրանք մտնում են տուն:

Հյուրասենյակ: Բոլորը նստած են սեղանի շուրջը: Ընթրիքը վերջացած է: Մեք- Գրեգորը էստեղ-էնտեղ մի փշրանք է գտնում և գցում բերանը: Նա դեսուդեն է նայում, տեսնի՝ էլ բան չկա՞ ուտելու:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Այդ վերևի կանաչ ամանը, Ջոնի, ինչ կա մեջը:

ՋՈՆԻ – Քարե գնդիկներ:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Այդ դարակը, Ջոնի, ուտելու բան կա՞ մեջը:

ՋՈՆԻ – Ծղրիդներ:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Անկյունում դրված այդ մեծ անոթը, Ջոնի,

որևէ անուշահամ բան կա՞ մեջը:

ՋՈՆԻ – Մեջը մի լորտու է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Ինչ մեծ ախորժակով մի պատառ խաշած լորտու կուտեի, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – *(Կենդանիներին պահպանելով)*: Չի կարելի, պարոն Մեք-Գրեգոր:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Իսկ ինչո՞ւ չի կարելի, Ջոնի, Ինչո՞ւ չէ, տղաս: Ես լսել եմ, որ Բորնեոյի բնիկները օձ և մորեխ են ուտում: Տանը բանի՞ հատ չաղլիկ մորեխ ունես: Մի վեց հատ կունենա՞ս...

ՋՈՆԻ – Ընդամենը չորս հատ ունեմ:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Շուտ արա, տղաս, մորեխներին բեր: Ուտելուց հետո ես քեզ համար կնվագեմ քո սիրած երգը: Ահավոր քաղցած եմ, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – Ես էլ շատ քաղցած եմ, բայց ոչ որքի թույլ չեմ տա սպանել անմեղ արարածներին: Նրանք էլ մարդկանց պես իրավունք ունեն ապրելու:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Մեք-Գրեգորին)*: Գուցե մի բան նվագեք: Կարծում եմ տղաս շատ կուրախանա:

ՋՈՆԻ – *(Ցատկելով ուրքի)*: Նվագեք, պարոն Մեք-Գրեգոր:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Շատ լավ, Ջոնի: Հա՛ց: Հա՛ց: Աստված իմ որքա՜ն վայրագորեն է հացը մաքառում սրտի հետ:

Մեք-Գրեգորը վեր է կենում և սկսում է շեփորել. հետզհետե նրա շեփորը ավելի բարձրագոչ է հնչում, ավելի գեղեցիկ ողբագին, քան հնչել է որևէ շեփոր աշխարհում: Տասնևութ հարևաններ հավաքվում են դռան առաջ և ծափահարում են, երբ նա ավարտում է նվագը:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Նվագով հիացած)*: Ես ուզում եմ Ձեզ ներկայացնել ժողովրդին:

Նրանք դուրս են գալիս գավիթ.

Նույն տունը, բազմությունը նայում է, գավթում կանգնած Ջոնիի հորը, Մեք-Գրեգորին և Ջոնիին:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ազնիվ հարևաններ և բարեկամներ, ահավասիկ ձեր առաջ կանգնած է Ջասպր Մեք-Գրեգորը, մեր ժամանակի շեքսպիրյան ամենամեծ դերասանը: *(Դադար)*: Այդ իմ կարծիքն է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Որպես դերասան)*: Ես հիշում եմ իմ առաջին ելույթը Լոնդոնում 1851 թվականին, կարծես երեկ լիներ: Տասնչորսամյա մի տղա էի Գլազգոյի աղքատ թաղամասերից: Իմ անդրանիկ դերը սուրհանդակ էր մի թատերգության մեջ, որի անունը, դժբախտաբար, մոռացել եմ: Խոսքեր չունեի, իսկ շարժում՝ ինչքան կուզեք, շարունակ վազում էի մի սպայից մյուսը, սիրահարից՝ իր սիրուհուն և նորից դեպի հետ, ու այսպես անվերջ:

ՌՈՒՖ ԷՊԼԻ – *(Ափսոսանքով ընդմիջելով այդ մեծ ճառը)*: Մի ուրիշ բան էլ չեք նվագի, պարոն Մեք-Գրեգոր:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Դուք տանը հավկիթ ունեք:

ՌՈՒՖ ԷՊԼԻ – Իհարկե ունեմ: Մի տասներկու հատ ունեմ տանը:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Նեղություն չէ՞ արդյոք Ձեզ համար գնալ և այդ տասներկու հավկիթներից մեկը բերել այստեղ: Երբ վերադառնաք, ես մի այնպիսի երգ կնվագեմ, որ ձեր սիրտը թրթռա հրճվանքից ու վշտից:

ՌՈՒՖ ԷՊԼԻ – Գնացի *(Գնում է)*:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Դիմելով բազմությանը)*: Իմ բարեկամներ, հաճույքով կուզենայի ձեզ համար մի նոր երգ նվագել այս ոսկեփող շեփորով, բայց երկար ժամանակ է՝ ինչ հեռացել եմ տանից և սաստիկ հոգնած եմ: Եթե բարի գտնվեք ամեն մեկդ ձեր

տունը գնալ և շտապով մի-մի պատառ ուտելիք բերել, ապա ես, հպարտությամբ ոգեպնդվելով, ձեզ համար կնվագեմ մի երգ, որը հիմնովին կփոխի յուրաքանչյուրիդ կյանքի ընթացքը, մղելով այն դեպի լավը:

Մարդիկ ցրվում են: Վերջին գնացողը լինում է Եսթեր Կոսակը, որը լսում է ամբողջ ճառը և ապա վազում է տուն: Մեք-Գրեգորը, Ջոնիի հայրը և Ջոնին նստում են աստիճաններին և լուռ սպասում: Գնացողները մեկ առ մեկ վերադառնում են՝ ուտելիք բերելով Մեք-Գրեգորի համար. ձու, երշիկ, մի փունջ կանաչ սոխ, երկու տեսակ պանիր, կարագ, երկու տեսակ հաց, խաշած կարտոֆիլ, թարմ պոմիդոր, մի սեխ, թեյ և ուրիշ շատ բաներ:

Շնորհակալ եմ, բարեկամներս, շնորհակալ եմ:

Նա կանգնում է հանդիսավոր դիրքով, սպասելով կատարյալ լռության, շտկում է իրեն, կատաղորեն նայում է շուրջը, շեփորը մոտեցնում է շուրթերին, սակայն մի պահ գրգռվում է Եսթեր Կոսակի պատճառով, որը ձեռքին մի սմբուկ բռնած, շտապ-շտապ, աղմուկով գալիս միանում է բոլորին: Երբ տիրում է լռություն, նա նվագում է «Իմ սիրտը լեռներում է» երգը: Մարդիկ արտասվում են, ծունկի են իջնում, երգում են խմբով և ապա հեռանում: Մեք-Գրեգորը հանդիսավորությամբ դիմում է հորը և որդուն:

Պարոն, եթե ձեզ համար նեղություն չէ, ես կուզենայի միառժամանակ ձեր տանը ապրել:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Ուրախացած և զարմացած)*: Պարոն, իմ տունը ձեր տունն է *(Մտնում են ներս)*:

Նույն սենյակը: Անցել է տասնութ օր: Մեք-Գրեգորը քնած է հատակին, մեջքի վրա պառկած: Ջոնին կամացուկ գնում-գալիս է, մեկ սրան, մեկ նրան նայում: Նրա հայրը, սեղանի առաջ նստած, բանաստեղծություն է գրում: Տատը ճոճաթոռում նստած ճոճվում է: Դուռը բախում են: Բոլորը, բացի Մեք-Գրեգորից, վեր թռչելով վազում են դեպի դուռը:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Դռան մոտ)*: Ո՞վ է:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԸ – Ես դերասան Մեք-Գրեգորին եմ փնտրում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ինչ ես ուզում:

ՋՈՆԻ – Ասա թող ներս գա, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Դե, իհարկե: Ներողություն: Ներս համեցեք, խնդրեմ:

Ներս է մտնում մի երիտասարդ

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԸ – Իմ անունը Ֆիլիպ Կարմայքլ է՝ ծերանոցից: Ինձ ուղարկել են, որ պարոն Մեք-Գրեգորին տուն տանեմ:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Արթնանալով և հապճեպ նստելով)*: Տո՛ւն: Ո՞վ տվեց այդ անունը: *(Գոռալով)*: Ես հինգ հազար մղոն հեռացել եմ տնից, միշտ հեռու եմ եղել և միշտ կլինեմ: Այս երիտասարդը ո՞վ է:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԸ – Պարոն Մեք-Գրեգոր, ես Ֆիլիպ Կարմայքլն եմ՝ ծերանոցից: Ինձ ուղարկեցին, որ ձեզ տուն բերեմ: Երկու շաբաթից մենք պետք է ցուցադրենք մեր տարեկան ներկայացումը: Ձեր կարիքն են զգում գլխավոր դերի համար:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Վեր բարձրանալով Ջոնիի և նրա հոր օգնությամբ)*: Այդ ինչ տեսակ դեր է: Ես երիտասարդ արկածային դերեր վաղուց է, որ չեմ կարողանում խաղալ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԸ – Դուք պետք է Լիր Արքա խաղաք, պարոն Մեք-Գրեգոր: Հրաշալի դեր է ձեզ համար:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Որպես բեմի կանչն առած դերասան)*: Մնաք բարով, իմ թանկագին բարեկամներ: *(Վերադառնում է զավիթից)*: Կյանքիս և ոչ մի պահին այցելածս ոչ մի վայրում երբեք և ոչ մի տեղ ես պատիվ ու հաճույք չեմ ունեցել հաղորդակից լինել ձեզ

նման վսեմ, անարատ և բերկրալի հոգիների հետ:

Ծերունին և երիտասարդը գնում են: Մի պահ լռություն է տիրում՝ ցավով և մենությամբ լի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Քաղցած, բարձրաձայն)*: Ջոնի, գնա պարոն Կոսակի խանութը և մի քիչ բան բեր ուտելու: Դու ձևը գիտես, Ջոնի: Գնա մի որևէ բան ճարիր:

ՋՈՆԻ – *(Քաղցած, բարկացած և բարձրաձայն)*: Մենք պարոն Կոսակին պարտք ենք ութսունհինգ սենթ: Նա մեզ այլևս ոչ մի բան չի տա առանց փողի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Մոտը գնա, Ջոնի: Քեզ կհաջողվի այդ հիանալի սլովակից մի քիչ ուտելիք ստանալ մեզ համար:

ՋՈՆԻ – *(Հանգիստորեն)*: Էհ, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Զարմացած, զոռալով)*: Ինչ: Դու՝ իմ որդին, և այդպես՝ հուսալքված: Հառաջ: Ես այդ ձևով եմ մաքառել անգութ աշխարհի դեմ, երբ դու դեռ ծնված չէիր: Քո ծնունդից հետո մենք միասին ենք մաքառել և պիտի մաքառենք մինչև վերջ: Մարդիկ բանաստեղծություն սիրում են, բայց չեն հասկանում, ահա ամբողջ ցավը: Ոչ մի բան չի կարող մեզ կասեցնել, Ջոնի: Գնա այդ խանութը և մեզ համար ուտելիք ճարիր:

ՋՈՆԻ – Շատ լավ, պա: Կաշխատեմ *(Վազում է, դեպի շեմքը)*:

Նույն տունը: Վրան այժմ մի մեծ ցուցանակ կա՝ «Տրվում է վարձով»:

1514 թվականի նոյեմբեր ամսի առաջին օրերից մեկը, արշալույսից առաջ: Սոտալուտ ճմեռ է: Բարձր երկնքում կռնչալով դեպի հարավ է չվում սագերի մի երամ: Ջոնին նստած է գավիթի աստիճաններին, ձեռքը կզակին: Նա առնում է սագերի ձայնը,

ցատկում է, ոտքի և նայում է, երկինք՝ տեսնի նրանց երամը: Սագերի կանչը հետզհետև նվազում է և ապա մարում: Ջոնին վերադառնում է, և նստում աստիճաններին: Արևը ծագելիս, մի մեծ շքեղ ժպիտ ողողում է նրա դեմքը: Նա աչքի ծայրով նայում է, առավոտյան լույսին, կարծես դա իր թաքուն խաղընկերը լինի, որի հետ իրար շատ լավ են հասկանում: Որքան լույսը առատանում է, այնքան այդ խաղը Ջոնիի և արևի միջև գնալով զարգանում է, ինչպես մի երաժշտական թեմա, և Ջոնին, ոտքի կանգնելով, դեմքը դարձնում է, լույսին: Նա թևերը բարձրացնում է, մեծ հանդիսավորությամբ մի քանի անգամ գլուխկոնծի է տալիս, ապա տեղից պոկվում է, վազում տան շուրջը և վերադառնում մյուս կողմով՝ համարյա պարելով:

Ոչ հեռվում անցնում է մի բեռնատար գնացք, գետինը ցնցելով:

Առավոտյան լույսը շատանում է:

Սուլելով անց է կենում լրագրեր առաքող տղան: Գավառական փոքրիկ քաղաքի ցրիչ է, մոտ տասներեք տարեկան: Իր աշխատանքը կատարած մարդու լուրջ և ինքնուրույն տեսք ունի: Նրա լրագրերի տուպրակները դատարկ են: Գիշերն անցել է: Օրավարձը վաստակված է: Լրագրերը ցրված են ընթերցողների դռներին: Աշխարհի վրա բացվել է նոր օր: Երկու ժամ, դեռ լույսը չբացված, տղան շրջել է, քաղաքի մութ փողոցներով: Այն երգը, որ նա սուլում է, մեղմ է և իմաստալի: Նա ինքն է հնարել այդ երգը, լուսաբացի երգը:

ՋՈՆԻ - *(Ապրիճաններից ներքև վազելով)*: Հելլո՜:

ՏՂԱՆ - *(Կանգնելով)*: Հելլո՜:

ՋՈՆԻ - Դա ինչ երգ է:

ՏՂԱՆ - Ո՞րը:

ՋՈՆԻ - Որ սուլում էիր:

ՏՂԱՆ - Միթե սուլում էի:

ՋՈՆԻ - Իհարկե: Չգիտեիր:

ՏՂԱՆ - Դե, ես միշտ էլ սուլում եմ:

ՋՈՆԻ - Մի բան սուլում էիր: Ինչ էր:

ՏՂԱՆ – Չգիտեմ:

ՋՈՆԻ – Երանի ես էլ կարողանայի սուլել:

ՏՂԱՆ – Ամեն մարդ էլ կարող է սուլել:

ՋՈՆԻ – Ես չեմ կարող: Ինչպե՞ս ես անում:

ՏՂԱՆ – Ցույց տալու բան չի: Ուղղակի սուլիր:

ՋՈՆԻ – Ո՞նց:

ՏՂԱՆ – Այ, էսպես: *(Հանպատրաստից մի բան հնարելով սուլում է ամենայն ճարպարությամբ)*:

ՋՈՆԻ – *(Հիացած)*: Երանի ես էլ կարողանայի էդպես սուլել:

ՏՂԱՆ – *(Իրեն շոյված զգալով, փափագելով ավելի ուժեղ գլուխավորություն գործել)*: Դատարկ բան էր: Հապա սա լսիր:

Նույն եղանակին ևս մի քանի շեշտ ու երանգ է ավելացնում:

ՋՈՆԻ – Կարո՞ղ ես ինձ սովորեցնել:

ՏՂԱՆ – Սուլելը չեն սովորեցնում: Պարզապես սուլիր: Սա էլ մի ուրիշ ձև է: *(Նա սուլում է մի փոքրիկ եղանակ, նման լրագրավաճառ տղաների ականջ ծակող սուլոցին, բայց մի քիչ ավելի մեղմ)*:

ՋՈՆԻ – *(Փորձելով սուլել)*: Սրա՞ պես:

ՏՂԱՆ – Դա սկիզբն է: Էդպես շարունակիր ու քիչ հետո բերանդ կգտնի իր ձևը և ինքդ էլ չես նկատի, թե ոնց եղավ, որ սուլում ես:

ՋՈՆԻ – Ազնի՛վ խոսք:

ՏՂԱՆ – Հավատա:

ՋՈՆԻ – Մայրդ մեռա՞ծ է:

ՏՂԱՆ – Ո՞նց իմացար:

ՋՈՆԻ – Իմ մայրն էլ մեռած է:

ՏՂԱՆ – Ճի՛շտ:

ՋՈՆԻ – *(Հոգոց հանելով)*: Հա, մայրս մեռավ:

ՏՂԱՆ - Ես մորս չեմ հիշում: Դու քո մորը հիշո՞ւմ ես:

ՋՈՆԻ - Էնքան էլ պարզ չեմ հիշում: Թեև երբեմն երազում տեսնում եմ նրան:

ՏՂԱՆ - Ես էլ էի՛ տեսնում:

ՋՈՆԻ - Հիմա էլ չե՞ս տեսնում:

ՏՂԱՆ - *(Սթափ)*: Էհ, դրանից ի՞նչ օգուտ:

ՋՈՆԻ - Մայրս գեղեցիկ էր:

ՏՂԱՆ - Հա, գիտեմ: Հիշում եմ: Իսկ հայր ունե՞ս:

ՋՈՆԻ - *(Պարծանքով)*: Օ, իհարկե, տանն է, հիմա, բնած է:

ՏՂԱՆ - Իմ հայրն էլ է մեռած:

ՋՈՆԻ - Հա՞յրդ էլ:

ՏՂԱՆ - *(Իրողությունը հաստատելով)*: Հա:

Սկսում են մեկը մյուսին գցել-բռնել թենիսի մի հին գնդակ:

ՋՈՆԻ - Որևէ հարազատ ունե՞ս:

ՏՂԱՆ - Մորաքույր ունեմ, բայց իսկական մորաքույրս չէ: Ես որբանոցում եմ մեծացել: Որդեգրված եմ:

ՋՈՆԻ - Որբանոցն ի՞նչ բան է:

ՏՂԱՆ - Մի տեսակ տեղ է, ուր ապրում են անհայր-անմայր երեխաները, մինչև մեկնումեկը նրանց որդեգրի:

ՋՈՆԻ - Որդեգրելը ո՞րն է:

ՏՂԱՆ - Մեկը, որ տղա կամ աղջիկ է ուզում, գալիս է որբանոց և բոլորի միջից մեկին վերցնելով՝ տանում է, իր տունը: Թե քեզ վերցրին, ուրեմն դու կգնաս ու կապրես նրանց մոտ:

ՋՈՆԻ - Գո՞հ ես, որ քեզ որդեգրել են:

ՏՂԱՆ - Դժգոհ չեմ *(Տղան մի կողմ է նետում գնդակը)*:

ՋՈՆԻ - Անունդ ի՞նչ է:

ՏՂԱՆ - Հենրի: Իսկ քո՞նը:

ՋՈՆԻ - Ջոնի:

ՏՂԱՆ - Լրագիր ուզո՞ւմ ես: Եվրոպայում պատերազմ է:

ՋՈՆԻ - Ես փող չունեմ: Մենք հարուստ չենք: Չենք աշխատում: Իմ հայրը բանաստեղծություն է գրում:

ՏՂԱՆ - *(Ջոնիին լրագրի մի հավելված կալով)*: Օ, էդ լավ բան է: Մտադ երբեք փող չի լինում:

ՋՈՆԻ - Երբեմն: Մի անգամ ես մի քառորդ դոլար գտա: Ընկած էր ուղիղ իմ դիմաց, մայթին: Մի անգամ էլ հայրս Նյու Յորքից տասը դոլարի չեկ ստացավ: Մենք մի հավ առանք և շատ դրոշմանիշեր և թուղթ ու ծրարներ: Հավը հավկիթ չէր ածում, էնպես որ տատս մորթեց և ճաշ եփեց մեզ համար: Դու հավ կերած կա՞ս:

ՏՂԱՆ - Իհարկե: Մի վեց-յոթ անգամ կերած կլինեմ:

ՋՈՆԻ - Ինչ ես ուզում դառնալ, երբ մեծանաս:

ՏՂԱՆ - Ուհ, չգիտեմ: Չգիտեմ, թե ինչ եմ անելու:

ՋՈՆԻ - *(Պարծանքով)*: Ես հորս պես բանաստեղծ եմ դառնալու, ինքը էդպես ասաց:

ՏՂԱՆ - Իսկ ես երևի դեռ որոշ ժամանակ լրագրավաճառ կմնամ: *(Ուզում է գնալ)*: Լավ: Ցտեսություն:

ՋՈՆԻ - Նորից կգա՞ս էստեղ:

ՏՂԱՆ - Ես ամեն առավոտ էս ժամին անցնում եմ էստեղով, բայց քեզ երբեք չեմ տեսել: Առաջին անգամ է:

ՋՈՆԻ - *(ժպտալով)*: Երազ տեսա, արթնացա, և քունս արդեն փախավ: Որոշեցի վեր կենալ ու էստեղ գալ: Երազում մորս տեսա:

ՏՂԱՆ - Դե, ուրիշ անգամ էլ որ քունդ չտանի, իրար կտեսնենք:

ՋՈՆԻ - Հույս ունեմ: Ցտեսություն:

ՏՂԱՆ - Ցտեսություն: Դու պարզապես փորձիր և ինքդ էլ չես իմանա, թե ոնց եղավ, որ արդեն սուլում ես:

ՋՈՆԻ - Շնորհակալ եմ:

Տղան գնում է սուլելով: Ջոնին ծալած լրագիրը նետում է գավիթն ի վեր և նստում է աստիճաններին:

Նրա տատը գավիթ է ելնում ավելը ձեռքին և սկսում է ավլել

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – *(Հայերենով, որ նրա իմացած միակ լեզուն է, բացի թուրքերենից, քրդերենից և մի քիչ էլ արաբերենից, որոնք այդ շրջապատում ոչ ոք չի հասկանում)*: Իմաստ ես, գառ ջան:

ՋՈՆԻ – *(Որը հայերեն հասկանում է, բայց չի խոսում. անգլերենով)*: Լավ եմ:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – Քու հեր իմաստ է:

ՋՈՆԻ – Չգիտեմ: *(Բարձրաձայն՝ հորը)*: Էյ, պա, ինչպես ես: *(Դադար: Ավելի բարձրաձայն)*: Պա՜: *(Դադար: Լռություն)*: Քնած կլինի:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – Տուն փող կա՞:

ՋՈՆԻ – Փո՞ղ: *(Գլուխը պարուբերելով)*: Ոչ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – (Ներսից): Ջոնի՞:

ՋՈՆԻ – *(Ոտքի ցատկելով)*: Պա՜:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Դու ինձ կանչեցի՞ր:

ՋՈՆԻ – Հա: Ինչպե՞ս ես:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Լավ եմ, Ջոնի: Դո՞ւ ինչպես ես:

ՋՈՆԻ – Ես լավ եմ, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Դրա համար ինձ արթնացրիր:

ՋՈՆԻ – *(Տատին)*: Նա լավ է: *(Հորը, ավելի բարձր ձայնով)*: Պառավը ուզում է իմանալ, թե ինչպե՞ս ես:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Հայերենով՝ մորը)*: Աղեկ եմ, մարե, բարի լույս: *(Ջոնիին՝ անգլերենով)*: Ինչո՞ւ ես նրան պառավ ասում, նա այնքան էլ ծեր չէ:

ՋՈՆԻ – Ես ուզում էի տատիկ ասել և ոչ թե պառավ:

Ջոնիի հայրը գավիթ է ելնում, շապիկը կոճկելով, գլխով բարևում է մորը, աչքի պոչով նայում է արևին՝ ճիշտ այնպես, ինչպես Ջոնին

Լ.ր նայել, ժպտում նույն ձևով, ամբողջ մարմնով ձգվում ու նայում Լ, արևին, ապա ցատկելով իջնում է աստիճաններից և մեկ անգամ գլուխկոնծի է տալիս, թեև անհաջող՝ գետին է փովում մեջքի վրա:

ՋՈՆԻ – Ավելի շատ վարժության պիտի անես, պա: Շարունակ նստած ես:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Մեջքի վրա)*: Քո հայրը մեծ բանաստեղծ է, Ջոնի, ճիշտ է, ես քեզ նման հաջող գլուխկոնծի չեմ տալիս, բայց որպեսզի իմանաս, թե ինչ հզոր մարզիկ եմ ես, կարդա այն բանաստեղծությունը, որ երեկ գրեցի:

ՋՈՆԻ – Իսկապես լավն է, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Լամվ: *(Լարախաղացի պես ոտքի թռչելով)*: Հոյակապ է: Ուղարկելու եմ «Աթլանթիկ» ամսագրին:

ՋՈՆԻ – Օ, մոռացա, պա: Դռան առաջ մի լրագիր կա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Գավիթն ի վեր ելնելով)*: Առավոտյան լրագիր է, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – Հա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Օ, դա հրաշալի անակնկալ է: Որտեղից ճարեցիր:

ՋՈՆԻ – Հենրին տվեց:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Հենրին: Ո՞վ է Հենրին:

ՋՈՆԻ – Մի տղա է, որ ոչ մայր ունի, ոչ էլ հայր: Ու շատ լավ սուլել գիտի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Վերցնելով լրագիրը և բանալով այն)*: Շնորհքով տղա է: *(Կարդում է խորագրերը)*:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – *(Դիմելով Ջոնիի հորը, Ջոնիին, ինքն իրեն և աշխարհին)*: Էն ղարիպ մարդն ո՞ւր է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Լուրերով կարված)*: Հը՞մ:

ՋՈՆԻ – Ո՞ր մարդը:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – Դու գիտես, լաո, էն հալիվորը, որ փող

կփչեր: *(Նա մնջախաղով ցույց է տալիս, թե ինչպես են փող փչում)*:

ՋՈՆԻ – Օհ, պարոն Մեք-Գրեգորը: Նրան հետ տարան ծերանոց:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Լրագիրը կարդալով)*: Ավստրիա, Գերմանիա, Ֆրանսիա, Անգլիա, Ռուսաստան: Ցեպելիններ: Սուզանավեր: Գնդացիրներ: Ռումբեր: *(Գլուխը գլորելով)*: Նորից գժվել են:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – *(Ջոնիին, հանդիմանական)*: Հայերեն խոսա, լաո:

ՋՈՆԻ – Ես հայերեն խոսել չգիտեմ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Ջոնիին)*: Ինչ է, պատահել:

ՋՈՆԻ – Տատիկը պարոն Մեք-Գրեգորի մասին է հարցնում:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – *(Ջոնիի հորը)*: Որտեղ է նա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Հայերենով)*: Հետ դառավ ծերանոց:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – *(Գլուխը գլխարդությամբ օրորելով)*: Վախ, վախ, վախ, խեղճ հալիվոր բանտարկյալ:

ՋՈՆԻ – Ծերանոցը բանտ է, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Հաստատ չգիտեմ, Ջոնի:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – *(Կատաղած, ճիշտ այնպես, ինչպես իր որդին և թոռնիկն են խոսում, երբ զայրացած են)*: Հորի՞ հալիվորներու տուն գնաց: Հիդա տուն չի՞: Երբ կիգա: *(Մտնում է ներս)*:

ՋՈՆԻ – Ճիշտ է, ասում, պա: Ինչո՞ւ պարոն Մեք-Գրեգորը չի վերադառնում և մնում մեզ մոտ: Ինչ է՝ անպայման ծերանոցում պիտի ապրի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Մարդը որ ծերանում է, Ջոնի, շանտ ծերանում ու ոչ փող ունի, ոչ էլ հարազատ, նրա տեղը ծերանոցն է:

ՋՈՆԻ – Ես պարզապես երբեմն կարոտում եմ նրան: Դու

չնս կարոտում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ճշմարիտն ասած, կարոտում եմ, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – Ես միշտ հիշում եմ նրան, մանավանդ նրա նվագը: Իսկ նրա ջուր խմելը: Մոռանալու բան է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Նա հոյակապ մարդ է:

ՋՈՆԻ – Իսկապես նրա սիրտը լեռներում է, պա, ինչպես ինքն էր ասում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ոչ բառացիորեն:

ՋՈՆԻ – Եվ իսկապես նա հինգ հազար մղոն հեռու է, տնից:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Առնվազն այդքան:

ՋՈՆԻ – Ինչ ես կարծում, նա մի օր կհասնի՞ տուն:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Նա ծեր մարդ է, Ջոնի: Անպայման կհասնի:

ՋՈՆԻ – Ուզում ես ասել՝ նա գնացք և նավ կնստի և կհասնի այդ լեռներին:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Այդպես չէ, Ջոնի: Նրա հասնելը մի քիչ տարբեր կլինի դրանից: Նա կմեռնի:

ՋՈՆԻ – Դա՞ է, տուն հասնելու միակ ճանապարհը:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Դա միակ ճանապարհն է:

Այս ամբողջ ժամանակ Ջոնիի հայրը թերթում է լրագիրը, իսկ Ջոնին զանազան ճարպիկ շարժումներ է կատարում, բայլում է գավիթի բազրիքների վրայով, ներքև է ցատկում, գլուխկոնծի տալիս, տնկվում գլխի վրա և այլն, և այլն: Նա իր հարցերից մի քանիսը տալիս է այդպես գլխի վրա տնկված: Ստոիկից լսում է, ականջ ծակող մի սուլոց:

ՋՈՆԻ – *(Անհամբեր)*: Պարոն Վիլին է, պա, փոստատարը: *(Ջոնիի հայրը թռչում է ոտքի. լրագիրը ձեռքից վայր է ընկնում)*: Ինչ ես կարծում՝ գուցե Նյու Յորքից մեզ նամակ է եկել և գուցե մեջն էլ մի չեկ է դրված:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Չգիտեմ, Ջոնի:

Պարոն Վիլին հեծանիվ նստած գալիս է: Քիչ է մնում հեծանիվից ընկնի Ջոնիի պատճառով:

ՊԱՐՈՆ ՎԻԼԻ – *(Ցած թռչելով հեծանիվից այնպես, կարծես ձիուց է իջնում)*: Բարի լույս, պարոն Ալեքսանդր:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Բարի լույս, պարոն Վիլի:

ՋՈՆԻ – Մեզ նամակ կա՞, պարոն Վիլի:

ՊԱՐՈՆ ՎԻԼԻ – *(Պայուսակից նամակների մի կապոց հանելով և կրկին թղթացնելով սկսում է նայել)*: Թույլ տուր տեսնեմ, Ջոնի: Եթե չեմ սխալվում, ես այստեղ մի բան պետք է ունենամ հորդ համար:

ՋՈՆԻ – Նյու Յորքի՞ց է:

ՊԱՐՈՆ ՎԻԼԻ – *(Դուրս քաշելով մի կապիտակ ծրար)*: Այո, Նյու Յորքից է, Ջոնի: Պարոն Ալեքսանդր, կարծես ձանձն արդեն մոտ է: Այս առավոտ սագերը չվում էին:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Հուզված, լարված, սակայն արդարացող անփույթ)*: Այո, գիտեմ: *(Ինքն իրեն)*: Գիտեմ, Գիտեմ:

ՋՈՆԻ – Երբևիցե թե Նյու Յորքից նամակ ստանամ, միշտ պահելու եմ:

ՊԱՐՈՆ ՎԻԼԻ – *(Զրուցելու ցանկությամբ)*: Ինչպես են գործերը, պարոն Ալեքսանդր:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ես առ այսօր բախտավոր եմ եղել իմ գործով, պարոն Վիլի, շնորհակալ եմ:

ՋՈՆԻ – Հայրս մի անգամ եղել է Նյու Յորքում: Եղել ես, չի՞, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Այո, եղել եմ, Ջոնի: Ինչպե՞ս է ձեր ընտանիքը, պարոն Վիլի:

ՊԱՐՈՆ ՎԻԼԻ – Բոլորը լավ են, բացի Ջոյից, որ ամենափոքրն է: Շարունակ լաց է լինում: Իսկ ես երեկսայի լացին դիմանալ չեմ կարող: Հետս չգիտեմ, թե ինչ

է կատարվում, բայց դրանից ասես ամեն բանի հավատը կորցնում եմ: Երբ Ջոն լաց է լինում, ես ինքս ինձ ասում եմ, ախր, օգուտը որն է:

ՋՈՆԻ – Կարծում եմ, ես էլ կյանքումս մի օր Նյու Յորք կընկնեմ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Դատարկ բան է, պարոն Վիլի: Միառժամանակ հետո երեխան ձայնը կկտրի:

ՊԱՐՈՆ ՎԻԼԻ – Անշուշտ, և որքան շուտ, այնքան լավ: *(Նա հեռանում է, ծրարը ձեռքին)*: Ցտեսություն, պարոն Ալեքսանդր, ցտեսություն, Ջոնի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Պարոն Վիլի:

Պարոն Վիլին ծրարը մեկնում է նրան: Նրանք հրաժեշտ են տալիս, և պարոն Վիլին, հեծանիվ նստելով, գնում է: Ջոնիի հայրը ծրարը պահում է իր առաջ, ակնհայտորեն ցանկանալով բանալ, բայց վախենում է:

ՋՈՆԻ – *(Անհամբեր)*: Դե լավ, պա: Բաց արա նամակը: Ինչ ես սպասում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Բարկացած, զոռալով)*: Ջոնի, ես վախեցած եմ: Չեմ հասկանում, թե ինչպես ես՝ քո հայրը, կարող եմ այսքան վախեցած լինել:

ՋՈՆԻ – Վախեցած չես երևում, պա: Նամակը ումից է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – «Աթլանթիկ» ամսագրից: Հիշում ես էն բանաստեղծությունները, որ ես գրեցի պարոն Մեք-Գրեգորի էստեղ լինելուց հետո:

ՋՈՆԻ – Գուցե նրանք գնել են էդ բանաստեղծությունները:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Գնել են, ոնց չէ: Նրանք բանաստեղծություններ չեն գնում, Ջոնի: Նրանք մարդու ահաբեկելով մեռցնում են: *(Կարդալով իր անունը և հասցեն մեծ հանդիսավորությամբ, ահավոր ապաստով և սոսկալի զայրույթով)*: Բեն Ալեքսանդր.

Սան Բենիտո փողոց 2226, Ֆրեզնո, Կալիֆորնիա:

ՋՈՆԻ - Նամակը քեզ է հասցեագրված, պա: Ինչո՞ւ բաց չես անում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Գոռալով)*: Վախեցած եմ, ասացի քեզ: Ես սոսկահար եմ ու ամոթահար: Այդ բանաստեղծությունները հոյակապ էին: Ինչպե՞ս կարող է պատահել, որ ես վախենամ:

ՋՈՆԻ - *(Հանդարտ)*: Մի վախենա, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Զայրացած)*: Ինչո՞ւ նրանք բարձրաձայն փառաբանում են ամեն բան, բացի լավագույնից: Ինչո՞ւ են կործանում իրենք իրենց, մահվան գործիքների հետևից ընկնելով, և դեն են նետում այն ամենը, ինչ ծառայում է կյանքին: Ես այդ բանը չեմ կարողանում հասկանալ: Ոչ մի հույս մեզանից և ոչ մեկի համար:

ՋՈՆԻ - Մի հուսահատվիր, պա: *(Կապտաղած)*: Ո՞վ է այդ գրողի տարած «Աթլանթիկ» ամսագիրը:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Բարկացած)*: Հեռացիր, Ջոնի: Գնա էստեղից: Գնա, խնդրում եմ:

ՋՈՆԻ - *(Նույնպես բարկացած)*: Լավ, պա:

Ջոնին անցնում է տան հետև, դարձյալ երևում է, մի պահ նայում է հորը, ապա գիտակցում է, որ պետք է հեռանալ:

Ջոնիի հայրը ակներև է, որ հասկանում է՝ «Աթլանթիկ» ամսագիրը հետ է ուղարկել իր բանաստեղծությունները: Նույնչափ ակներև է և այն, որ նա չի կարող դրան հավատալ: Այն էլ է պարզ, որ բանաստեղծությունները հոյակապ են, որովհետև ինքը այդպիսին է: Վագրի պես քայլում է հետ ու առաջ: Թեև նրա շրթունքները փակ են, բայց թվում է, թե խոսում է շրջապատի հետ: Վերջապես նա մոլեգնությամբ պատռում է ծրարը: Ծրարը ցած է ընկնում: Ջոնիի հոր ձեռքին իր բանաստեղծությունների ձեռագիրն

է։ Ծանր սպիտակ թղթի մի թերթիկ սահում ընկնում է, գետնին։ Նա կանգնում է, ամբողջ հասակով, շատ բարձրահասակ, շատ հպարտ և կարդում է, բանաստեղծություններն իր համար, էջերն արագորեն դարձնելով։

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Կապաղորեն)*։ Օ՜, դուք՝ խելագարներ, ողբալի ապուշներ։

Նստում է գավիթի աստիճաններին և երեսը թաղում ձեռքերի մեջ։ Մի քանի րոպե հետո նա այդ բանաստեղծությունները, որ դրված էին աստիճանների վրա, ոտքով շպրտում է գետնին և նորից վերցնելով առավոտյան լրագիրը, աչքի անցկացնում խորագրերը։

Նրա ձայնը, որ սկզբում հանդարտ է, բայց մոլեգին, գնալով ուժգնանում է։

Առաջ, սպանեցեք բոլորին, պատերազմ հայտարարեք մեկդ մյուսին։ Ժողովեք մարդկանց հազարներով և հոշոտեք նրանց։ Հոշոտեք նրանց խեղճ սրտերը, նրանց խեղճ հոգիները և նրանց թշվառ մարմինները։ Այլանդակեք նրանց։ Պոկեք նրանց երազները։ Ահաբեկեք նրանց. խեղեցեք նրանց՝ իրար հանդեպ ատելություն բորբոքելով։ Ապականեցեք կյանքի առասպելը, դուք՝ խելագարներ, քանզի ձեր մեծությունը չափվում է ձեր կատարած ավերմունքով։

Ջոնին երևում է տան մոտ, հոր կողմից անտեսանելի։ Նա տեղում քարացել հորն է լսում։ Երկինքը սկսում է մթնել։

Դուք՝ աշխարհի նենգամիտներ։ Դուք՝ եղկելիներ և անօրեններ։

Նա ոտքի է կանգնում, մատն ուղղում ասես ընդդեմ աշխարհի։

Առաջ։ Թող որոտան ձեր անզոր թնդանոթները։ Դուք ոչ մի բան չեք կարող սպանել։ *(Խաղաղված, ժպտալով)*։ Աշխարհում բանաստեղծներ միշտ կլինեն։

Լուռ փայլատակում:

Նույն տունը: Երկինքը խավար է, ինչպես լինում է փոթորկի ժամանակ: Հանկարծ լսվում է, որոտի մի խոր, հեռավոր թնդյուն, և երևում է, մի սրընթաց փայլակ: Ջոնիի հայրը գավիթի աստիճաններին կանգնած ժպտում է անմիտ, անմխիթար, ողբերգական ժպիտով: Շուրջը ամեն ինչ նույնն է, բանաստեղծությունների թերթիկները ընկած են գետնին, ծրարը՝ անդաստակի հատակին, լրագիրը՝ նույնպես:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Գլուխը անմկրտելն փարոսքերելով, անկարող հաշվվելու իրողությանը)*: Ջոնի: *(Դադար, փոքր-ինչ բարձրաձայն)*: Ջո՞նի: *(Դադար: Այս անգամ ավելի մեղմ)*: Ջո՞նի, *(Գոռալով)*: Ջո՞նի, *(Տղան մոտենում է և երկչոտ կանգնում հոր առաջ: Հայրը վեր է նայում կրակվող աչքերով, կեցվածքը՝ հանդուգն, դառն, համառ, զորավոր)*:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Գորովալից, բայց սոսկալի ուժով)*: Նախաճաշե՞լ ես, Ջոնի:

ՋՈՆԻ - *(Երկչոտությամբ)*: Ես քաղցած չեմ, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ներս գնա և կեր:

ՋՈՆԻ - Քաղցած չեմ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Արա, ինչ ասում եմ:

ՋՈՆԻ - Մինչև դու չուտես, ես չեմ ուտի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ես քաղցած չեմ:

ՋՈՆԻ - Ես կգնամ պարոն Կոսակի մոտ. տեսնեմ մի բան կարո՞ղ եմ ճարել:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Նվաստացած, տղայի թևը բռնելով)*: Ոչ, Ջոնի: *(Լռում է, ակնհայտորեն աշխատելով դրությունը բացատրող բառեր գտնել)*: Ջո՞նի: Ես կարծում էի, թե մենք մի քիչ փող կստանանք: Չէի կարծում, որ էսպես կլինի: Դե, ներս գնա և կեր:

ՋՈՆԻ – *(Ապտիձանները բարձրանալով)*: Դու էլ պետք է մի բան ուտես: *(Մտնում է տուն)*:

Փայլակ առանց որոտի:

Գալիս են գրասենյակային աշխատողի հագուստով մի մարդ և մի երիտասարդ ամուսին իր կնոջ հետ, որի գրկին երեխա կա:

ՔԱՆԻՆԳԸՄ – Սա է տունը: Վարձը՝ ամսական վեց դոլար: Այնքան էլ շքեղ չէ: Բայց անձրևից ու ցրտից պաշտպանվելու համար լավ է: *(Ջոնիի հայրը նայում է այդ մարդկանց: Նրա հայացքը պաղել է: Քանինգքիվը առաջանում է դեպի Ջոնիի հայրը՝ երկարելով ձեռքը. մինչ մյուսները մնում են խմբով կանգնած)*: Հիշում եք ինձ, «Տրվում է վարձով» ցուցանակը ես փակցրի վերևում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Բարձրանալով)*: Հիշում եմ: Բարև ձեզ:

ՔԱՆԻՆԳԸՄ – *(Շփոթված)*: Ը՞հ... Գիտեք ինչ, պարոն Գորին՝ տան տերը, քաղաքում չէ, իսկ այս մարդիկ տուն են որոնում: Շատ շտապ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Անշուշտ, ես կարող եմ ազատել, երբ կամենաք: Նրանք կահ-կարասի ունեն:

ՔԱՆԻՆԳԸՄ – *(Աղքատ ընտանիքին դառնալով)*: Կահ-կարասի ունեք:

ԱՄՈՒՍԻՆԸ – Ոչ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Ամուսիններին)*: Կարող եք իմը վերցնել: Շատ բան չկա, բայց գործ կտեսնի: Մի շատ լավ վառարան ունեմ:

ԿԻՆԸ – *(Աղքատի արժանապատվությամբ)*: Մենք չենք ուզում ձեր կահ-կարասին վերցնել:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Բարի: Ես երեք ամսվա վարձը չեմ վճարել: Կահ-կարասին կթողնեմ վարձի դիմաց:

Տները վարձու տվող գործակալը ջանում է ինչ-որ բան ասել:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Բան չկա: Ցավում եմ, որ ես 18 դոլար չունեմ: Կահ-կարասու արժեքը մոտավորապես այդքան է: Դուք կարող եք թույլ տալ, որ այս մարդիկ օգտագործեն դրանք, մինչև պարոն Գորին վերադառնա: *(Ամուսիններին)*: Ուզո՞ւմ եք տեսնել տունը:

ԱՄՈՒՍԻՆԸ – Վատը չի երևում:

ՔԱՆԻՆԳԸՄ – *(Գնալով)*: Ուրեմն հարցը լուծված է: *(Այդ մարդկանց)*: Վարձը ամսական վեց դոլար է: Ջուրն էլ հաշված:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Դուք կարող եք տեղափոխվել, երբ կամենաք:

ԱՄՈՒՍԻՆԸ – Շատ շնորհակալ ենք: Մենք կվերադառնանք այսօր իրիկնադեմին կամ վաղը:

Նրանց գնալու պահին հայտնվում է Ջոնին՝ ձեռքին մի ափսե, մեջը երկու շերտ հաց և խաղողի մի փոքրիկ ողկույզ:

ՋՈՆԻ – Ովքե՞ր էին այդ մարդիկ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Հենց էնպես, անցորդներ էին:

ՋՈՆԻ – Ինչ էիք խոսում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Հենց էնպես խոսում էինք, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – *(Աղաղակելով, շատ բարկացած)*: Քեզ ամուր պահիր, պա՛:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Դառնալով և նայելով որդուն սիրով, հրճվանքով, հիացմունքով, խնդությամբ և հանկարծ ծիծաղելով)*: Ես ոգով ամուր եմ, Ջոնի: Թող աշխարհը աշխարհ լինի և Աստծո սերը ամենուրեք:

ՋՈՆԻ – *(Կապակելով)*: Լավ, ուրեմն: Եկ ուտենք:

Նա ափսեն դնում է սանդուղքի վերևի աստիճանին, և նրանք միասին նստելով սկսում են ուտել: Ուտում են լուռ, իրար նայելով. տղան աչքի պոչով նայում է, հորը. ինչպես նայել էր արևին. հայրը նույն կերպ նայում է որդուն: Տղան սկսում է ժպտալ: Հայրը նույնպես

սկսում է, ժպտալ.

ՋՈՆԻ - Խաղող սիրում ես, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Իհարկե, սիրում եմ:

ՋՈՆԻ - Պա՞:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ինչ է:

ՋՈՆԻ - Իսկապես դա նման է բանտի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Երբեմն թվում է, թե նման է: Երբեմն էլ մտածում եմ, որ չի կարող բանտ լինել:

ՋՈՆԻ - Ինչը, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Կարծում եմ՝ թե մեկը և թե մյուսը, Ջոնի: Հասկացա՞ր: Երկուսն էլ:

ՋՈՆԻ - Ես ուրիշ բան եմ ուզում ասել. քո կարծիքն ինչ է, նա տան կարոտը կզգա՞:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Անկասկած, կզգա:

ՋՈՆԻ - Երանի հետ գար:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Որքա՞ն կուզենայի նորից տեսնել նրան:

ՋՈՆԻ - Ես շարունակ նրան եմ հիշում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ես նույնպես: Եվ միշտ պիտի հիշեմ նրան:

ՋՈՆԻ - Ես էլ: Իսկ նա պարտավո՞ր էր վերադառնալ այնտեղ, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Երևի պարտավոր էր:

ՋՈՆԻ - Դուրեկան երիտասարդ էր:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Խոսքդ էն երիտասարդի մասի՞ն է, որ եկավ ու տարավ նրան:

ՋՈՆԻ - Հա, դու գիտես, էն երիտասարդը, որ այնպես վճռական ձայնով էր խոսում, կարծես ճառում էր ժողովրդին:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Լավ երիտասարդ էր:

Ափսեի վրա մնացել է խաղողի մի հատիկ:

ՋՈՆԻ - Վերցրու կեր, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Զվարթացած)*: Ոչ, դա քու բաժինն է, Ջոնի: Ես հաշվեցի:

ՋՈՆԻ - Շատ լավ, պա: *(Նա վերցնում է խաղողի վերջին հատիկը և ուտում)*: Դա գողություն է, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Զավեշտով)*: Ոմանք ասում են՝ գողություն է, ոմանք ասում են՝ ոչ: *(Դրամատիկ)*: Իմ կարծիքով դա գողություն չէ: *(Բղավելով)*: Վազերի վրայից քաղեցիր, չէ՞:

ՋՈՆԻ - Վազերի վրայից քաղեցի, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Զավեշտով)*: Ուրեմն դա չի կարող գողություն համարվել:

ՋՈՆԻ - Իսկ ե՞րբ կարող է, գողություն համարվել:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Ձեռքով շարժում անելով, իբրև թե ոչինչ բան է)*: Իմ դատողությամբ, Ջոնի, գողություն է, երբ դու առանց անհրաժեշտության վնաս ես հասցնում և կամ անգթությամբ ես վերաբերվում մի անմեղ էակի ու անարժան կերպով շահ կամ ուժ ես ստանում դրանից:

ՋՈՆԻ - Օ՜հ: *(Դադար)*: Ուրեմն, եթե դա գողություն չի, պա, գնամ մի քիչ էլ քաղեմ: *(Վեր է կենում)*: Խաղողը շուտով կվերջանա: *(Գնում է)*:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Ծիծաղելով, կողայի գնալուց հետո)*: Որդյակ իմ, Ջո՜նի: Աստված իմ, որքա՜ն բախտավոր եմ ես: Որքա՜ն երախտապարտ: *(Գետնից վերցնում է բանապտեղծությունների ձեռագիրը, դնում է, վերարկուի գրպանը և քայլում է դեպի փողոց)*:

Պարոն Կոսակի նպարեղենի խանութը: Նորից պարոն Կոսակը քնած է՝ ձեռքերը գլխի տակ ծալած: Խանութը ավելի աղքատիկ է թվում, քան առաջ: Ընտանիքը ակներևաբար սպառել է պաշարը: Ջոնիի հայրը կամաց մտնում է խանութ, գրեթե երկչոտությամբ:

Պարոն Կոսակը բարձրացնում է գլուխը, քթթում է աչքերը և կանգնում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Գրեթե հանցավորի պես)*: Ես Ջոնիի հայրն եմ:

Երկուսն էլ կանգնած մի պահ նայում են իրար, նրանցից ամեն մեկը և ուրախ է, և շփոթված, և զգացված, և գոհացած, և զայրացած աշխարհի միևնույն բաների՝ ազահության, նենգության, անազնվության, անհավասարության վրա: Նրանք սկսում են ժպտալ և ապա ջերմորեն ձեռք են թոթվում:

ԿՈՍԱԿ - Ես Ձեզ իսկույն ճանաչեցի, Ջոնին պատմել է ինձ Ձեր մասին: Պատիվ է ինձ համար:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Դուք բարի մարդ եք:

ԿՈՍԱԿ - Չգիտեմ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Դանդաղ)*: Ես եկել եմ մնաս բարով ասելու: Ներողություն խնդրելու: Շնորհակալություն հայտնելու:

ԿՈՍԱԿ - *(Արագ)*: Չլինի՞ թե հեռանում եք:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Դժբախտաբար, այո:

ԿՈՍԱԿ - Ափսոս, մենք բոլորս պիտի կարոտենք Ջոնիին:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ես փող չունեմ: Ես Ձեզ պարտք եմ:

ԿՈՍԱԿ - Այդ ոչինչ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Հնարավոր է, որ էլ չտեսնեմ Ձեզ, *(Գրպանից հանում է բանաստեղծությունների ձեռագիրը)*: Հուժկու: Ես բանաստեղծ եմ: Ահա մի քանիսը իմ բանաստեղծություններից: *(Արագ)*: Ես դրանք չեմ առաջարկում այն գումարի դիմաց, որ պարտք եմ Ձեզ: Փողի հարցը ուրիշ է: *(Խնդրելով)*: Չէի՞ք պահի արդյոք, Ձեր արած լավության դիմաց:

ԿՈՍԱԿ - *(Անկեղծորեն)*: Ես չեմ կարող Ձեր բանաստեղծությունները վերցնել: *(Դադար)*:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ես կարծում էի, թե Ձեր գործերը հաջող են գնում:

ԿՈՍԱԿ – Ժողովուրդը փող չունի: Չգիտեմ, թե ինչպես եմ նոր մթերք բերելու:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ցավում եմ:

ԿՈՍԱԿ – Ձմռանը ավելի դժվար է: Մթերանոցները փակվում են. Գործ չկա: Ես կարող էի մարդկանց մի բան տալ պարտքով, բայց այս ձմեռ փող չունեմ նոր մթերքի համար: Երևի ստիպված լինեմ խանութը փակել: Հազիվ ընտանիքիս բավարարի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Զգացված և զայրացած)*: Այս բանաստեղծությունները... Թույլ տվեք ասել, որ սրանք իմ ամենալավ գործերն են: Ես ուզում եմ դրանք թողնել ձեզ մոտ:

Պարոն Կոսակի դուստր Եսթերը, յոթ տարեկան մի սիրունիկ աղջիկ, ներսի դռնից մտնում է խանութ:

ԿՈՍԱԿ – Սա իմ դուստր Եսթերն է: Եսթեր, սա Ջոնիի հայրն է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ջոնին ինձ պատմել է քո մասին:

ԵՍԹԵՐ – *(Ուրախացած, բայց ամաչկոտ)*: Բարև ձեզ:

ԿՈՍԱԿ – Նրանք էստեղից գնում են:

ԵՍԹԵՐ – *(Ցնցված)*: Օ՜հ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ջոնին քեզնից բաժանվելու է:

Աղջկա շուրթերը դողում են: Աչքերում երևում են արցունքներ: Նա հետ է, դառնում և վազում է խանութից դուրս:

ԿՈՍԱԿ – Էսպես է միշտ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Երեխաներ են:

ԿՈՍԱԿ – Այո, բայց դա էդպես է եղել սկզբից և երբեք չի փոխվում: Միայն կանայք չեն կարողանում հաշտվել դրան:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Միգուցե այս բանաստեղծությունները կտաք նրան:

ԿՈՍԱԿ – Հաճույքով: Բան չկա, մի քիչ լաց կլինի և վերջ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Վերցրեք: *(Բանաստեղծությունները պարոն Կոսակին տալով)*: Դուք ինձ բարիք արած կլինեք դրանք ընդունելով: *(Բարձրաձայն, Ապծուն և աշխարհին)*: Այն բանաստեղծությունը, որ չի կարդացվում՝ բանաստեղծություն չէ: Հնարավոր է, որ ընդամենը մեկ ընթերցողի եմ ես արժանի: Եթե այդպես է, ես ուզում եմ, որ այդ ընթերցողը Դուք լինեք:

ԿՈՍԱԿ – Շնորհակալություն: Ես դրան անարժան եմ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(ժպտալով)*: Մնաք բարով,

Ջոնիի հայրը դուրս է գալիս խանութից: Նպարավաճառը գրպանից հանում է ակնոցը, դնում աչքերին և, խանութի մեջտեղում կանգնած, սկսում է կարդալ), ինքն իր համար, շրթունքները անձայն շարժելով: Նրա դեմքի արտահայտությունը հետզհետե փոխվում է: Անձրև է սկսվում: Փոքրիկ Եսթերը վերադառնում է խանութ:

ԿՈՍԱԿ – *(Ցածրաձայն կարդալով բանաստեղծություններից մեկը)*: Երկրի ընդերքում և հեռու կանաչ ծովերի խորքում, և ապառաժի քար կրծքին կառչած, ես քեզ եմ հիշում, լուսեղեն իմ սեր: Դու էլ ինձ հիշիր:

Աղջիկն սկսում է հեկեկալ, հայրը շրջվում է և մոտենում նրան:

Տան սենյակը: Որոշ ժամանակ անց: Անձրևը դեռ շարունակվում է: Ջոնիի հայրը, սեղանի առաջ նստած, աչքի է անցկացնում ձեռագրերի մի շեղջ: Նա հաճախակի վեր է կենում և մոտենում պատուհանին:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Ինչ պատահեց նրան:

Հետ է գնում, աչքի է անցկացնում մի քանի թերթիկ, ջղայնանում է, նետում մի կողմ և նորից գնում դեպի լուսամուտը: Ապա սկսում է հետ և առաջ քայլել, սպասելով:

Վերջապես Զոնին հայտնվում է գավիթի աստիճաններին, ներս է ընկնում և, դուռը հետևից արագորեն փակելով, սողնակը գցում է: Նա շնչասպառ է, և վախեցած. Այնպիսի տեսք ունի, ասես հետևից ընկել են: Ձեռքին՝ կարմիր խաղողի չորս ողկույզ, միջին մեծության, վեց հատ սև թուզ և երկու նուռ:

ԶՈՆԻ - *(Հոգված և շնչակտուր)*: Որտեղ թաքցնեմ սրանք, պա:

ԶՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ինչ է պատահել, Զոնի:

ԶՈՆԻ - Դու ասացիր, որ գողություն չի:

ԶՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Կատաղի ջղայնությամբ)*: Ճիշտ է, գողություն չի:

ԶՈՆԻ - Իսկ ինչ կասես ագարակատիրոջ շան մասին:

ԶՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ինչ ես խոսում: Ինչ ագարակատիրոջ շուն:

ԶՈՆԻ - Ագարակատիրոջ շունը, որ ինձ հալածեց մինչև էստեղ:

ԶՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Գոռալով)*: Շուն: Ուզում ես ասել, որ քո հետևից շուն է ընկել: Ինչ տեսակ շուն էր:

ԶՈՆԻ - Կարգին չկարողացա տեսնեմ, բայց կարծես մեծ շուն լիներ:

ԶՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Սաստիկ զայրացած այդ ահավոր նախապատմության համար)*: Չլինի՞ էդ ստոր արարածը փորձել է քեզ կծել, Զոնի:

ԶՈՆԻ - Կարծես թե չէ, պա, բայց ամեն րոպե ինձ թվում էր, թե հիմա կկծի:

ԶՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Գոմռաց վրադ:

ԶՈՆԻ - Իսկական գոմռոցի նման չէր:

ԶՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ուրեմն՝ ինչ եղավ:

ԶՈՆԻ - Ես մինչև տուն վազեցի, շունն էլ իմ հետևից:

ԶՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Հիմա ո՞ւր է:

ՋՈՆԻ – Դրսում կլինի, պա: Դու համոզված ես, որ դա գողություն չի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Սաստիկ զայրացած, երևք-չորս հայր խաղող ուտելով)*: Անշուշտ, գողություն չի: Ես կզբաղվեմ այդ շնով: Ոչ մի մարդ կամ գազան չի կարող քո հորը ահաբեկել, Ջոնի: Միշտ հիշիր դա: *(Նա զգուշորեն գնում է դեպի լուսամուտը և գողունի նայում է դուրս)*:

ՋՈՆԻ – Էնտեղ է, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Դռանը մի փոքրիկ շուն կա, Ջոնի: Քնած է, կարծեմ:

ՋՈՆԻ – *(Դառնացած վեր ցատկելով)*: Էդպես էլ գիտեի, ագարակատիրոջ շունն է, ինձ է սպասում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Մեծ շուն չի, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – Հա, բայց եթե արածս գողություն է, եթե դա ագարակատիրոջ շունն է, ինչ անենք:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Անտեր փոքրիկ շուն է: Ջոնի, իրեն ընկեր է փնտրում, գրազ եմ գալիս:

ՋՈՆԻ – Մինչև տուն վազեց հետևիցս: Համոզված ես, որ տեր չունի, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Հաստատ համոզված եմ, Ջոնի: Իզուր չէ, որ բանաստեղծ եմ: Ես կյանքը հասկանում եմ: *(Շունը սկսում է գոմռալ և հաչել: Ջոնիի հայրը վախեցած հևալ է, ցատկում պատուհանից: Ջոնին լարված, պատանված ականջ է դնում)*:

ՋՈՆԻ – *(Շշնջալով)*: Էդ ինչ է, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Կարծեմ մարդ է գալիս:

ՋՈՆԻ – Տեսամ, պա, գողություն է: Ագարակատերը կլինի:

Նա վազում է դեպի սեղանը և մրգերը շտապ հավաքում: Վազելով ներս է ընկնում տատը:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ - *(Հայերեն)*: Էդ ինչ իրարանցում է էս անձրևոցին:

Ջոնին մրգերը սենյակից դուրս է տանում: Վերադառնում է սաստիկ տագնապահար: Շունը դեռ շարունակում է գոմռալ և նայել: Ջոնիի հայրն ավելի տագնապահար է, քան թե Ջոնին:

ՋՈՆԻ - Գրողը տանի, պա: Ա՛յ թե պատմության մեջ ընկանք:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ինչպե՞ս կուզեի ծխել:

ՋՈՆԻ - *(Հոր համար մկրահոգված հայերենով՝ իր կապին)*: Ներսը ջաղարա կա՞:

Ջոնիի տատը վազում է մյուս սենյակը: Շան գոմռոցը դադարում է:

ՋՈՆԻ - Տեսա՞ր, պա: Ագարակատերն է: Որտե՞ղ թաքնվեմ: Դուռը բաց չանես:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Դուռը բա՞ց անեմ: Օգնիր սեղանը քաշենք դռան առաջ:

Նրանք սեղանը հրելով դեմ են տալիս դռանը և կամացուկ վերադառնում սենյակի մեջտեղը: Ջոնիի տատը շտապով հետ է գալիս, բերելով մի ծխախոտ և լուցկի: Դրանք տալիս է Ջոնիի հորը: Նա վառում է ծխախոտը, խոր շունչ է քաշում և շտկվում՝ կանգնում է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Դրամապիկ)*: Պտուղը ես եմ քաղել, հասկացա՞ր, Ջոնի:

ՋՈՆԻ - Դուռը բաց չանես, պա:

Ջոնիի հայրը վերցնում է մի աթոռակ և կամաց դնում է սեղանի վրա, դռան դեմ, որ ավելի ծանր լինի: Ջոնին մի աթոռ է դնում սեղանին: Պառավը դնում է մի անոթ: Ջոնիի հայրը այդ պատնեշի վրա ավելացնում է երեք գիրք: Քանի դեռ թակոցը շարունակվում է, նրանք հետզհետե տան ամրողջ կահ-կարասին բերում ու դեմ են տալիս դռանը:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Մի վախենա, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – Նա չի կարող ներս մտնել, չէ, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Չեմ կարծում *(Տարր. հայրը և որդին կանգնած են մեկտեղ դպրարկ սենյակում՝ աշխարհին դիմադիր)*:

Երկարատև դադար, սոսկալի վախով և կատաղի դիմադրությամբ լի: Ապա լռությունը խզվում է: Լսվում է շնփորով մենանվագ՝ «Իմ սիրտը լեռներում է» երգը: Արևը դուրս է գալիս:

ՋՈՆԻ – *(Ցնծագին աղաղակում է)*: Պարոն Մեք-Գրեգորն է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Վազում է, դեպի լուսամուտը, բացում է, և բղավում)*: Բարի գալուստ, պարոն Մեք-Գրեգոր: Ջոնի, կահ-կարասին տեղը տար.

Ջոնիի հայրը վերադառնալով օգնում է Ջոնիին և նրա տատին՝ կահ-կարասին վերադասավորելու: Վերջապես ամեն արգելք հեռացված է: Ջոնիի հայրը դրխկոցով բաց է անում դուռը: Շեփորելով ներս է մտնում Ջասպերը Մեք-Գրեգորը, շունը առջևից: Շունը մի շատ փոքրիկ փողոցային լակոտ է, սաստիկ հուզված է: Մեք-Գրեգորի աչքերը լի են տխրությամբ և ուրախությամբ: Ջոնին վազում է, խոհանոց, բերում է, խաղող՝ ափսեի մեջ և մի սափոր ջուր: Մեք-Գրեգորը ավարտում է մենանվագը: Մի պահ բոլորը քար լռություն են պահպանում, նմանապես և շունը: Ջոնին Մեք-Գրեգորին առաջարկում է սափորով ջուր:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Հոգնած)*: Հիմա ժամանակը չէ, Ջոնի:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Բարի գալուստ, բարեկամս:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Փախա այնտեղից: Նրանք հիմա փնտրում են ինձ, բայց ես չեմ ուզում հետ գնալ: Նրանք գողացան իմ շեփորը: Նրանք ուզում էին ինձ գամել անկողնին: Ասացին, որ ես հիվանդ եմ: Ես հիվանդ չեմ: Ես ծեր եմ. Ես գիտեմ, որ երկրածին օրերս հաշված են: Ես ուզում եմ այդ օրերը ձեզ հետ անցկացնել: Թույլ մի տաք, որ նրանք ինձ հետ տանեն:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Թույլ չեմ տա: *(Գրոռ է, մատրացում ծերուկին)*: Նստեցեք, խնդրեմ: *(Ամենքը նստում են. Մեք-Գրեգորը մեկ առ մեկ նայում է, բորբրին)*:

ՄԵՔ ԳՐԵԳՈՐ - Ինչքան լավ է, որ ձեզ տեսնում եմ նորից:

ՋՈՆԻ - Ձեր սիրտը դարձյալ լեռներում է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(Գլխով է, անում)*: Լեռներում է, տղաս:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Բարկացած)*: Ջոնի:

ՋՈՆԻ - *(Նեղացած)*: Ինչ է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Բերանդ փակիր:

ՋՈՆԻ - Ինչու:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ինչու: Ինչ ես հիմար-հիմար մեջ ընկնում: Չես տեսնում, որ պարոն Մեք-Գրեգորը հոգնած է:

ՋՈՆԻ - *(Մեք-Գրեգորին)*: Հոգնած եք:

ՄԵՔ ԳՐԵԳՈՐ - Մայրդ որտեղ է, տղաս:

ՋՈՆԻ - Մեռած է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(Համարյա թե ինքն իրենից)*: Մեռած չէ, Ջոնի: *(Օրորում է, գլուխը)*: Լեռներում է:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ - (Ջոնիի հորը): Ինչ կրսեն:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Օրորելով գլուխը)*: Ոչինչ: *(Մեք-Գրեգորին)*: Ուտել չեք ուզում:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(Նայելով ափսեին)*: Մի հատիկ խաղող: Ավելին պետք չէ: *(Նա խաղողի ողկույզից մի հատիկ պոկելով զցում է բերանը: Հանկարծ շրջվում է, ցնցված)*: Գալիս են:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Մի վախենաք, բարեկամս, պառկեք և հանգստացեք:

Ջոնիի հայրը ծերունուն տանում է դեպի թախտը: Ծերունին պառկում է, մեջքի վրա: Ջոնիի հայրը վերադառնում է սեղանի մոտ: Ոչ ոք չի ուտում: Հանկարծ ծերունին տեղից վեր է թռչում: Ոչինչ չի պատահել: Նա թախտից վեր է կենում և վերադառնում է սեղանի

մոտ:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - Դուք չեք թողնի, որ նրանք ինձ տանեն, չէ՞:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ոչ մի դեպքում: *(Ձեղքում է մի նոտ և կեսը մեկնում Մեք-Գրեգորին)*: Գոնե մի բան կերեք:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - Շնորհակալ եմ, բարեկամս: *(Մի քիչ նոտ է ուրում)*:

Դուռը բախում են: Մեք-Գրեգորը կատաղած վեր է, ցատկում:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(Գոռալով)*: Դուք ինձ հետ չեք տանի: Զգուշացնում եմ: Ես կընկնեմ ու կմեռնեմ: Իմ տեղը այս մարդկանց հետ է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Ահաբեկված)*: Բանանք դուռը:

ՋՈՆԻ - *(Նույնպես ահաբեկված)*: Ինչ անենք:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(Հուժկու)*: Իհարկե բանանք: *(Մոտենում ու բաց է անում դուռը: Ատաղձագործ Ռուֆ Էպլին է: Նա փոքր-ինչ ցնցված է Մեք-Գրեգորի կատաղությունից)*:

ՌՈՒՖ ԷՊԼԻ - Բարև ձեզ, պարոն Մեք-Գրեգոր:

ՋՈՆԻ - Ո՞վ է:

ՌՈՒՖ ԷՊԼԻ - Ռուֆ Էպլին է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - Բարև, Ռուֆ:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - *(Շեմքին)*: Ներս մտիր, Ռուֆ:

Ռուֆը մտնում է ներս: Նա ձեռքին ունի հաց, երշիկ, երկու ձու:

ՌՈՒՖ ԷՊԼԻ - Տանը նստած էի, երբ նորից լսեցի այդ երգը: Հաստատ համոզված էի, որ պարոն Մեք-Գրեգորն է:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - Շատ ուրախ եմ, որ ինձ հիշել եք:

ՌՈՒՖ ԷՊԼԻ - Ոչ ոք չի կարող մոռանալ այդ երգը, պարոն Մեք-Գրեգոր: Մի քանի բան եմ բերել:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ - *(Բերածը վերցնելով և դնելով սեղանին)*: Շնորհակալ եմ, բարեկամս, շնորհակալ եմ:

Դուռը վերստին բախում են: Հեռագրալարեր նորոգող բանվոր Սեմ Ուոլեսն է, հագին՝ աշխատանքային լայն կոմբինեզոն, որի վրա չորս կողմից գործիքներ են կախված, սրունքների շուրջը՝ հեռագրալարեր, փոկեր: Հետը բերել է պանիր, պոմիդոր և բողկ:

ՈՒՈԼԵՍ – Ես գիտեի, որ պարոն Մեք-Գրեգորն է: Ինձ ու ինձ ասացի. մի քիչ ուտելիք տանեմ:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Սա իսկապես հաճելի անակնկալ է:

ՌՈՒԻՖ ԷՊԼԻ – *(Երևում է, որ ինչ-որ բան է ուզում ասել, բայց դժվարանում է)*: Ա՜հ, պարոն Մեք-Գրեգոր...

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – Ի՞նչ կա, բարեկամս, համարձակ խոսիր: Ես պարզ մարդ եմ և ոչնչով չեմ տարբերվում քեզ-նից:

ՌՈՒԻՖ ԷՊԼԻ – Քենիս իր ընտանիքով կանգնած են դրսում: Ուզում են ձեր նվագը նորից լսել: Մի քանի ուրիշ մարդիկ էլ կան:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Շոյված)*: Իհարկե կնվագեմ: Ութսունն անց եմ և շուտով չվելու եմ աշխարհից: Գնալուց առաջ ուզում եմ դառնալ ձեր մասը, որ ապրելու եք իմ մահից հետո: Երեխանե՞ր էլ կան դրսում:

ՌՈՒԻՖ ԷՊԼԻ – Յոթը: Քենուս պստիկներն են:

Ներս են մտնում հարևաններից ևս մի քանի հոգի՝ ուտելիքով: Մեք-Գրեգորը վերցնում է շեփորը: Բոլորը, բացի Ջոնիի հորից, հետևում են նրան՝ սենյակից դեպի գավիթ ելնելով: Մեք-Գրեգորն սկսում է նվագել նույն երգը: Այս անգամ նա շատ է ծերացած ու թույլ իր շեփորը առաջվա պես հնչեցնելու համար, բայց իր ուժից եկածն անում է ու ավարտում մենանվագը: Ջոնիի հայրը գնում-գալիս է սենյակում՝ մեկ ժպտալով, մեկ խոժոռվելով: Այս տեղը նրա սրտովն է: Կամաց բացվում է խոհանոցի դուռը և Եսթեր Կոսակը երևում է շեմքին: Ջոնիի հայրը շրջվում և տեսնում է նրան: Աղջիկն այլևս լաց չի լինում: Նա ինչ-որ բան ունի պահած իր բռում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Հանդարտ)*: Բարև, Եսթեր:

ԵՍԹԵՐ – Ջոնին ուր է:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Գնամ գտնեմ նրան: *(Գնում է դեպի գավիթը: Աղջիկը սպասում է փիսոր ու միայնակ: Մի բոպե հետո ներս է խուժում Ջոնին, սասփիկ հուզված, բայց իսկույն խաղաղվում է, երբ զգում է աղջկա ներկայությունը)*:

ՋՈՆԻ – Բարև, Եսթեր:

ԵՍԹԵՐ – Բարև, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – Ի՞նչ է պատահել:

ԵՍԹԵՐ – Հայրս ինձ համար կարդաց այդ բանաստեղծությունները:

ՋՈՆԻ – Ի՞նչ:

ԵՍԹԵՐ – *(Բառը բանալով)*: Վերցրու: Իմ ունեցածը սա է: *(Ջոնին վերցնում է մի բուռ մանրադրամ)*: Ծննդյան տոների համար էի հավաքել: *(Լացը գալիս է: Շրջվում և վազում է դուրս)*:

ՋՈՆԻ – *(Սասփիկ ազդված և մոլեգին, զգալով մի ինչ-որ և՛ խոր, և՛ գեղեցիկ, և՛ ահավոր բան)*: Սո՛ւրբ Մովսես: *(Նրա դեմքը սպանում է պապանեկան ցավի ողբերգական արտահայտություն, և նա սկսում է լաց լինել: Դրամները պապովն է գալիս և վայր է փռվում հեկեկալով)*: Սա ո՛ւմ է պետք, գրողը տանի: (Ջոնիի հայրը վերադառնում է):

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – *(Մոլեգնալով)*: Ջո՛նի:

ՋՈՆԻ – *(Հեկեկալով և բարկացած)*: Եսթերն ինձ փող էր բերել:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Լաց լինելը օգուտ չունի, Ջոնի:

ՋՈՆԻ – *(Վեր ցատկելով)*: Ո՞վ է լաց լինում: *(Հեկեկում է ավելի դառնագին)*:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ – Գնա նրեսդ լվա: Իզուր բան է:

ՋՈՆԻ – *(Գնալով)*: Ինչ-որ տեղ մի բան սխալ է, պա: *(Մեք Գրեգորը վերջացնում է մենանվագը, մատդիկ կանգնած են լուռ՝ ակնածանքով, այն գիտակցությամբ, որ մի բան սխալ է: Լսվում է Մեք-Գրեգորի ձայնը)*:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Ուժասպառ)*: Տարիները, բարեկամները... Ես հասել եմ նրանց վերջին սահմանին: Ցավում եմ, որ էլ չեմ կարող նվագել ձեզ համար: Շնորհակալություն: Շնորհակալություն:

Ջոնիի հայրը հետ ու առաջ է անում սենյակում: Նստում է, սեղանի մոտ, նայում ուտելիքին: Մեք Գրեգորը և Ջոնիի տատը վերադառնալով նստում են սեղան: Շունը պառկած է, մի անկյունում:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Բարձրացնելով սափորը՝ խմում է մի քիչ)*: Նրանք չէին թողնում, որ նվագեմ: *(Մի քիչ էլ է, խմում)*: Նրանք գողացան իմ շեփորը: Ասին, որ ես հիվանդ եմ: Ես ցուլի պես առողջ ու պինդ եմ: Եթե եկան ինձ տանելու, կձևացնեմ, որ մեռնում եմ: Ես կլսաղամ Լիր Արքայի մահվան տեսարանը: Ես կլսաղամ բոլոր տեսարանները մահվան:

Ջոնին վերադառնում է լրջադեմ: Բոլորով հավաքված են սեղանի շուրջը: Բացի տատից ոչ ոք չի կարողանում հաց ուտել: Երկար լռություն: Տատը դադարում է ուտելուց:

ՋՈՆԻԻ ՏԱՏԸ – Ինչ եղավ: Հորի՞ հմալ տրտմեցիք: *(Մեք-Գրեգորը ոտքի է, կանգնում)*:

ՄԵՔ-ԳՐԵԳՈՐ – *(Արտասանում է՝ վերհիշելով Շեքսպիրի տողերը և հնարելով մի քանիսը իրենից)*:

Փչեք, խենթ հողմեր, փչեք, մինչև ձեր այտերը պայթեն:
Կայտաղեք, փչեք:
Դուք՝ հեղեղատներ և փոթորիկներ, ճայթեցեք թափով,
Ջրով ծածկեցեք աշխարհակներն ու հողմացույցները.

Ծծմբաբոցներ, որ սլանում եք մրքերից արագ,
Կաղնահեղձ շանթի դուք սորիանդակներ,
Եկեք խանձեցնք սպիտակ գլուխս:
Թնդա ողջ ձայնով, ժայթքիր դու կրակ, փարափիր անձրև:
Չեմ տվել ես ձեզ թագավորություն, չեմ կոչել զավակ,
Կանգնած եմ այստեղ, ձեր ստրուկն եմ ես,
Մի թշվառ, տկար, անարգված ծերուկ:
Լինել, թե չլինել...
Ողբերգորեն:
Լինել, լինել,
Ինչպես, խեղկատակ: Բախտից ծանակված,
Դուրս նետված տնից,
Հայրենի ծխից ու սիրուց մերժված.
Իմ դեմ առավել հանցանք է գործված.
Բան թե գործել եմ:
Ձենք, զենք: Սուր վերցրեք, կրակ:
Ավերեք տեղը: Փոքրիկ շները հաչում են վրաս,
Թրենն, Բլանչը և Անուշակը: Տեսեք՝ հաչում են:
Բայց սա շավիղն է խելագարության, դուրս գամ դրանից,
Բավ է: Թողնենք այդ: Խելքս մաղում է:
Ջոնին մոտենում է նրան, ծունկի է իջնում:
Մուրեցիր, տղաս: Ինչպես ես, տղաս: Ինչպես, դու սատն ես:
Ինձ մենակ թողեք: Մի՛ պայթիր, սիրտ իմ,
Իմ խեղկատակը, ավա՜ղ, կախված է:
Ոչ, ոչ՝ չի շնչում:
Ինչու՞ սպրում են ձին, շունը, մուկը,
Իսկ դու չես սպրում:
Դու էլ հեր չես գա:
Երբեք չես դառնա, օ, երբեք, երբեք:
Արձակիր, խնդրեմ, սո՛ այս կոճակը: Շնորհակալ եմ:

Շեփորն առջևը պահած:

Տեսնո՞ւմ եք, պարոն: Դեմքին նայեցեք, տեսեք շուրթերը:

Այնտեղ նայեցեք, այնտեղ նայեցեք:

Մեք-Գրեգորի արտասանական միջոցին Ջոնին վերադառնում է, դեպի թափված դրամները և հատակից մեկ առ մեկ վերցնելով՝ նայում է, դրանց:

Սենյակում քար լռություն է: Փողոցից լսվում է ձիակառքի մոտենալը. ապա ոտնաձայներ նախագավթում և դռան թակոց: Ջոնիի հայրը գնում է, դեպի դուռը: Եկողներն են Ֆիլիպ Կարմայքլը և երկու պահակ՝ ծերանոցից. Պահակները մնում են շեմին:

ԿԱՐՄԱՅՔԼ - նրա շեփորի ձայնն առանք: Նա շատ տկար է: Եկել ենք հետ տանելու:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ներս համեցեք, խնդրեմ: *(Կարմայքլը մոտենում է, Մեք-Գրեգորին).* Պարոն Մեք-Գրեգոր, *(Պատասխան չկա: Բարձրաձայն):* Պարոն Մեք-Գրեգոր: *(Ավելի մոտ գալով):* Պարոն Մեք-Գրեգոր: Պարոն Մեք...

Կամայքը դիմում է, դեպի Մեք-Գրեգորը և զննում է, նրան:

ԿԱՐՄԱՅՔԼ - Մեռած է:

ՋՈՆԻ - Ոչ, ճիշտ չէ: Նա դեր էր խաղում...

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Վկա է Աստված, նա մեր ժամանակի շեքսպիրյան ամենամեծ դերասանն էր:

ԿԱՐՄԱՅՔԼ - Ցավում եմ, որ այդ բանը այստեղ պատահեց:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Իսկ ինչո՞ւ ոչ: Ինչո՞ւ չպետք է այստեղ կատարվեր: Սա հենց այն տեղն է, ուր ինքը ուզում էր մեռնել:

ՋՈՆԻ - Նա խաղում էր, պա: Նա մեռած չէ: *(Մոտենալով Մեք-Գրեգորին):* Դուք մեռա՞ծ եք, պարոն Մեք-Գրեգոր:

Հասկանալի է, որ պատասխան չկա:

ԿԱՐՄԱՅՔԼ - Մենք պետք է տանենք նրան:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Ահա իր շեփորը: Հետը դրեք:

Ջոնիի հայրը բարձրացնում է Մեք-Գրեգորին և տանում է դուրս: Պանակները նրան տանում են փողոց: Իրիկնադեմի արևալույսը ծավալվելով ստանում է նույն ուժգնությունը, ինչպես պիեսի սկզբում էր: Ձիակառքը հեռանում է: Մի պահ տիրում է արտասովոր լռություն, ապա հեռվից լսվում է մենավոր շեփորի թույլ ձայնը: Դուռը ծեծում են: Ջոնիի հայրը բաց է անում՝ երիտասարդ ամուսինն է, կնոջ հետ, նրա ձեռքին լացող երեխան: Նրանք մտնում են ներս:

ԿԻՆԸ - Էս երեխան հոգիս հանեց, քնել է ուզում:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Տունը պատրաստ է: *(Ջոնիին)*: Մանրուքներդ հավաքիր: *(Մորը՝ հայերենով)*: Հայդե, կերթանք, մարե:

Նա անկողնու տակից դուրս է քաշում մի հարդե տոպրակ, որի մեջ գցում է իր բանաստեղծությունները, գրքերը, ծրարները, մի հաց և ուտելիքի մյուս մնացորդները: Ջոնիի տատը շալ է գցում գլխին և ուսերին: Ջոնին իր բոլոր մանրուքները թողնում է տանը: Վերցնում է միայն մի բուռ մանր դրամը: Երեխան ձայնը կտրում է: Շունը գնում է Ջոնիի հետևից: Նվագը հետզհետե ավելի ուժեղ է հնչում:

ԱՄՈՒՍԻՆԸ -Շատ շնորհակալ ենք ձեզնից:

ԿԻՆԸ - Տեղ ունենք գնալու:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Այո, ունենք: Մնաք բարով:

ԱՄՈՒՍԻՆԸ ԵՎ ԿԻՆԸ - Գնաք բարով: *(Նրանք կնից ելնելով՝ իջնում են փողոց)*:

ՋՈՆԻ - Մենք որ գրողի ծոցն ենք գնում, պա:

ՋՈՆԻԻ ՀԱՅՐԸ - Դու մի մտահոգվիր, Ջոնի: Դու միայն ինձ հետևիր:

ՋՈՆԻ - Ես ոչ մեկի անունը չեմ տալիս, պա, բայց ինչ-որ տեղ մի բան սխալ է:

Նվագը գնալով ավելի ուժգին է հնչում: Նրանք լուռ հեռանում են փողոցով: